

# Глас Васојевића

БРОЈ 21 · БЕОГРАД, О ВАСКРСУ 2008

ИНИЦИЈАТИВА УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА

## ЗАХВАЛНОСТ И ПРИЗНАЊЕ ВЕЛИКОМ ВЛАДИМИРУ

ПРЕДЛОГ ДА СЕ ПРЕДСЕДНИКУ РУСКЕ ФЕДЕРАЦИЈЕ  
ДОДЕЛИ НОБЕЛОВА НАГРАДА ЗА МИР



*Владимир Путин,  
председник Руске Федерације*

## ИНИЦИЈАТИВА УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА (БЕОГРАД) ДА СЕ ПРЕДСЕДНИКУ РУСКЕ ФЕДЕРАЦИЈЕ ВЛАДИМИРУ ПУТИНУ ДОДЕЛИ НОБЕЛОВА НАГРАДА ЗА МИР

Удружење Васојевића, географски и сроднички највећег српског племена из Црне Горе, са седиштем у Београду, које има и гаји пуну свест о свом давном пореклу из далеких руских простора, покренуло је, с наглашеним задовољством и уз пуну сагласност свих чланова (његове Скупштине), иницијативу да се председнику Руске Федерације ВЛАДИМИРУ ПУТИНУ додели НОБЕЛОВА НАГРАДА ЗА МИР

- зато што је реч о великом борцу за мир и равноправност међу народима и државама,
- зато што је реч не само о најзначајнијој политичкој личности у новијој историји Русије него, у исто време, лидера светског формата, о чему, поред осталог, говори и чињеница да га је угледни амерички часопис «Тајм», у веома јакој конкуренцији, прогласио за личност године у 2007,
- зато што је реч о државнику који је своју велику земљу за неколико година његове владавине извукао из дубоке кризе, нестабилности и хаоса и учинио је сигурним ослоном стабилности у свету и незаобилазним актером на глобалној политичкој сцени,

- зато што је реч о државнику и визионару који је снажним инсистирањем и ангажовањем на поштовању неприкосновених норми и принципа међународног права у односима међу народима и државама, уместо унилатералности и одлучивања из једног центра, воспоставио мултилатералност и аргументима силе у међународним односима супротставио снагу аргумената,

- зато што се увек, срчано и аргументовано, борио да превлада уверење како се у међународним односима ниједан проблем не може, дугорочно и суштински, решити силом и ратовима, што су недвосмислено показали случајеви Ирака и Авганистана,

- зато што је, снажним инсистирањем да се, уместо претњама, уценама и оружјем, проблеми у међународним односима решавају на миран начин и у дипломатском дијалогу, пресудно допринео неутралисању опасних кризних жаришта, од Северне Кореје до Ирана,

- зато што се снажно залагао за уважавање принципа легалности и легитимности у одлучивању на међународној сцени, у оквиру Уједињених нација, а не мимо светске организације,

- зато што се, на крају, вођен тим убеђењима, као сопственом политичком филозофијом, у случају Косова, доследно и безрезервно, залагао за поштовање глобалних и неприкосновених принципа правде и права у међународним односима који гарантују целовитост и интегритет суверених држава, па тиме и Србије.

Дубоко смо, због тога, уверени да ће жири за доделу Нобелове награде за мир, уважавајући непроцењив допринос председника Руске Федерације, не само у стабилизацији и просперитету његове велике земље, него и стабилизацију међународних односа, без чега нема и не може бити праведног и трајног мира у свету, донети једину праву одлуку и доделити високо признање Владимиру Путину.

Удружење Васојевића

## УДРУЖЕЊЕ ВАСОЈЕВИЋА

Додељује

### ЗЛАТНУ ПОВЕЉУ



### ВЛАДИМИРУ ПУТИНУ

### Председнику Руске Федерације

*Златна повеља се додељује за допринос миру, демократији и афирмацији младе генерације у читавом свету.*

*Васојевићи се поносе председником Владимиром Путином и као потомци Немањића високо цене и воле руски народ.*

*С поштовањем*

ПРЕДСЕДНИК  
УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА  
Др Лука Кастратовић

ПОЧАСНИ ПРЕДСЕДНИК  
УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА  
Проф. др Милица Зечевић

Савино Село 17. 11. 2007. године

## ВЕЛИКА СКУПШТИНА ВАСОЈЕВИЋА

Удружење Васојевића повезује све грађане из Васојевића, са циљем:

### I

- Окупљања, упознавања и сарадње;
- Организовања акција усмерених на помагање матичним општинама да утврде, израде и међусобно повежу глобалне планове и пројекције развоја;
- Организовања и извршења појединачних акција за презентацију културних, умјетничких, етичких и традиционалних вредности из историје и савременог живота;
- Пружање помоћи и непосредног ангажовања у изради и извођењу појединачних конкретних пројеката матичних општина и крајева у којима живе и дјелују Васојевићи;
- Повезивање са фирмама из Србије и иностранства;
- Настојања да се привуче домаћи и страни капитал, програми и технологија.

### II

Удружење ће развијати особине чојства и поштовања и подстицати рад и креативност, нарочито код младих.

### III

У свом раду Удружење ће развијати односе међусобне сарадње и толеранције, деморкратичности и одговорности.

### IV

Удружење своје циљеве остварује без политичких и идеолошких особености, али ће устати у одбрану људских права и слобода и супротставити се угрожавању нејаких и немоћних.

### V

Своје хумане, културне, традиционалне и подстицајне активности Удружење ће презентирати преко листа "Глас Васојевића".

Традиционално, од оснивања Удружења Васојевића 1990. године, сваког викенда уочи Аранђеловдана, славе Васојевића, у Савином Селу, Васојевићи се окупљају да оживе успомене и сјећања на славне претке, да поразговарају о томе шта су урадили у претходном периоду, да се договоре, покрену иницијативе и усвоје важне одлуке за наредни период.

Жеља је то свих припадника овог највећег српског племена, да се не отуђе, да негују и развијају традиције постојбине, да се међусобно испомажу у такмичењу—ко ће коме више добра учињет. Да заједничким снагама, удружени на дјелу, исказују поштовање према прецима и одговорност према будућим нараштајима. То је својеврсно завјетовање да се не изневјере вриједности наслијеђене од предака.

Ова скупштина је посебно значајна и представља камен међаш у даљим активностима на очувању традиције и развијању општих вриједности на добровит свих Васојевића, ма гдје се налазили.

Почасни предсједник Удружења Васојевића проф. др Милија Зечевић, испред Удружења Васојевића изасланику Руске амбасаде у Београду уручио је повеље Удружења Васојевића за председника Руске Федерације Владимира Путина и амбасадора Руске Федерације у Београду Александра Алексејева.

Председнику Руске Федерације Владимиру Путину Удружење Васојевића је доделило Златну повељу за допринос миру, демократији и афирмацији младих у свијету. У Повељи је истакнуто да се Васојевићи поносе председником Владимиром Путином и као потомци Немањића високо цијене и воле руски народ.

Амбасадору Руске Федерације Александру Алексејеву додијењена је Сребрна повеља Удружења Васојевића.

Сабрали су се Васојевићи из разних крајева Црне Горе, Србије и расејања.

Великој скупштини Васојевића присуствовали су предсједници општина Андријевица и Врбас, а предсједника општине Беране заступала је делегација општине.



Проф. др Милија Зечевић са Златном повељом коју је Удружење Васојевића доделило председнику Руске Федерације Владимиру Путину

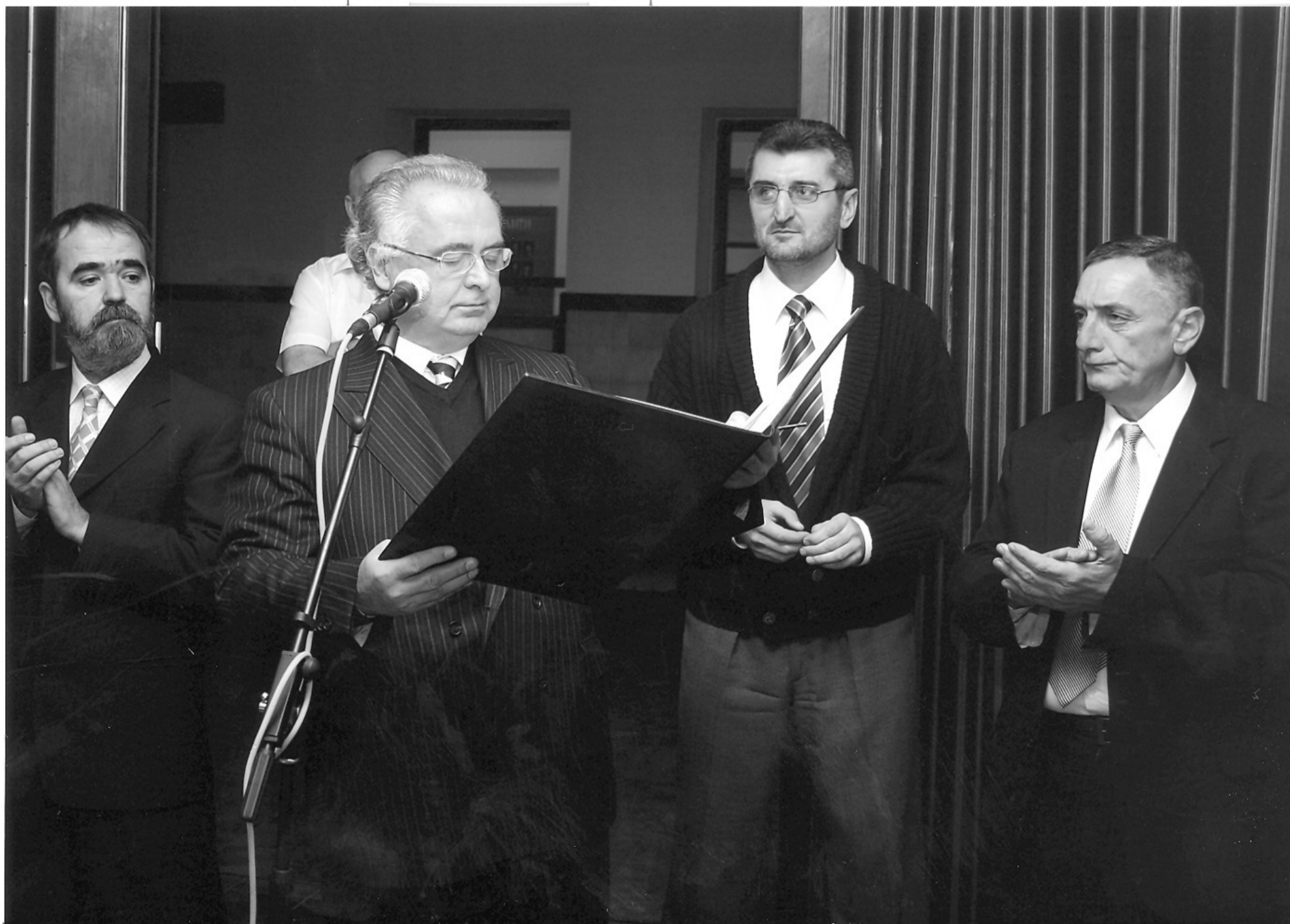
Савино Село 17. 11. 2007. године

**ВЕЛИКА СКУПШТИНА ВАСОЈЕВИЋА**

Велика Скупштина је једногласно усвојила следеће:

**ОДЛУКЕ**

- Да се покрене иницијатива за доделу Нобелове награде за мир председнику Руске Федерације Владимиру Путину,
- За почасног председника Удружења Васојевића изабран је проф. др Милија Зечевић
- За председника Удружења Васојевића изабран је генерал др Лука Кастратовић
- За генералног секретара Удружења Васојевића изабран је Марко Ђукић
- За почасне чланове председништва Удружења Васојевића изабрани су: проф. др Божина Радевић, Милан Вешовић, Миљан Зечевић и Раслав Бабовић
- За главног и одговорног уредника “Гласа Васојевића” изабран је Миљан Зечевић
- Прихваћена је иницијатива о:
  - Изградњи Васојевићке трансверзале
  - Изградњи фабрике воде и лекова у Васојевићима
- Да се интензивније ради на очувању—развијању веза Србије и Црне Горе на културном, научном, националном и другим плановима
- Удружење Васојевића као надстраначка организација подржава председнике (руководство) Андријевице, Берана и других општина које раде на добробит развоја свог завичаја и Васојевића



*Проф. др Милија Зечевић, почасни председник свих Васојевића, чита одлуке Велике скупштине Удружења Васојевића, на свечаности у Савином Селу*

*(с лева на десно): Жељко Лаиновић, председник СО Врбас, проф. др Милија Зечевић, Новак Зекић и Марко Ђукић, председник Удружења Васојевића у Савином Селу*

# СКУП ВАСОЈЕВИЋА У САВИНОМ СЕЛУ

## 17. 11. 2007.

### ГОВОР ПРОФ. ДР МИЛИЈЕ ЗЕЧЕВИЋА НА СВЕЧАНОСТИ У САВИНОМ СЕЛУ

Драга браћо и сестре,

Дозволите прво да вас пре свега поздравим, у име Удружења Васојевића, како ми то често кажемо, у име свих Васојевића из завичаја и у име свих Васојевића широм свијета. Сви ми 21. новембра славимо славу Светог Аранђела, а не само ми, него сви они који су Немањићи пореклом и сви они који схватају ко је био Свети Аранђео.

Велика је част и велики је дан данас, не само за Васојевиће, него и за Србију и Црну Гору. Данас, како сам ја по вашем аплаузу, добио награду, значи донели смо одлуку, да уручимо повељу, прво изасланику за Амбасадора Алексејева. Да ли је аплауз или није. Значи одлука је једногласна.

Удружење Васојевића и сви присутни додељују повељу А. Алексејеву, амбасадору Руске Федерације у Србији. Васојевићи као Немањића потомци високо цијене и уважавају допринос руског амбасадора на афирмацији Србије, Црне Горе и Републике Српске, а посебно уважавају лични допринос на зближавању српског и руског народа. Васојевићи знају да је њихово порекло, као и свих Црногораца и Срба, руско, и Русе прихватају као своју браћу, зато сваке године славе Светог Александра Невског. Ово признање је и велико поштовање господину А. Алексејеву и желимо му добро здравље и пуно успеха у раду. Молим изасланика да прими награду.

Драга браћо и сестре,

Велика је част изговорити само име и презиме – Владимир Путин. Светски лидер, светски дипломата, светски великан. И зато данас, ми Васојевићи, дајемо иницијативу да великан Владимир Путин добије Нобелову награду за мир. Удружење Васојевића додељује златну повељу Владимиру Путину, председнику Руске Федерације. Златна повеља се додељује за допринос миру, демократији и афирмацији бољег живота свих младих у свету. Васојевићи се поносе, као и сви Срби и сви Црногорци, председником Владимиром Путином и као потомци Немањића високо цене и воле руски народ.

Честитамо!



*Проф. др Милија Зечевић уручује повељу изасланику Руске амбасаде у Београду*

# СКУП ВАСОЈЕВИЋА У САВИНОМ СЕЛУ

## 17. 11. 2007.



**Др Лука Кастратовић, председник свих  
Васојевића**

Велика Скупштина је једногласно усвојила:

### ОДЛУКУ

- За председника Удружења Васојевића изабран је генерал др Лука Кастратовић

*Драга браћо и сестре,*

*Част ми је и задовољство да вас поздравим у оволиком броју и што смо се сабрали из Црне Горе, Србије и других крајева, на традицијама које живе преко 800 година, а које су утемељили наши преци Немањићи и оставили у аманет да их чувамо, развијамо и даље идемо у нове победе за боље сутра.*

*Поносни смо на дела предака, на њихове поруке, а нама остаје да их спроводимо у дело и да радимо онако, да се и наши потомци диче.*

*За наше Удружење, па и шире, ово је значајан тренутак, посебно када уручујемо признање великом председнику Владимиру Путину и амбасадору Александру Алексејеву. Ово је један историјски тренутак, међа, симбол наше борбе, симбол привржености Васојевића Русији, симбол даље борбе за основне вриједности и тековине, за наше опстајање и даље развијање.*

*Није случајно да Васојевићи славе своју приславу Александра Невског. Да се не заборави, да се сјећамо и да се надањујемо.*

*Свесни смо ми процеса глобализације, процеса уједињења Европе, као и свих последица. Многе смо последице искусили и преживјели. Последњих година били смо на многим искушењима, а чекају нас и многи изазови.*

*У процесу интеграција границе се вуку, не да спајају, него да раздвајају. Жао је нама то, било би нам драже данас да је то другачије. Но, суочени са стварношћу, ми идемо даље... У опредељењу да развијамо све оне вриједности које уједињују Васојевиће и све оно што нас спаја ма где живјели у свијету. Није ни први, ни последњи пут у историји да се срећемо са многим тешкоћама. Али Васојевићи никада нису поклекнули. Никад се нису плашили, па се и ми данас тога не плашимо.*

*Иако нам је бремене историје данас наметнуло да се данас боримо за очување свог идентитета, за економски опстанак и егзистенцију нас су велике тешкоће у историји увек уједињавале, увијек давале нову снагу да се боримо за јединство, да се боримо за боље сјутра.*

*Свјесни ових чињеница Васојевићи и Удружење Васојевића развијају акције на даљем учвршћивању и јачању веза Васојевића, уз поштовање политичког опредељења сваког појединца, на очување српског језика који нам је у аманет оставио Вук Караџић, на очување Српске*



*православне цркве, на развијање љубави према Русији и руском народу, нашим прецима, нашој браћи по крви, да се боримо за економски просперитет Васојевића.*

*Задњих година, а посебно задњих месеци дошло је до иницијативе и предлога да се оснује фонд Васојевића, са центром у Васојевићима. Ми то подржавамо и желимо да закорачимо у реализацију тих идеја. У то име вас поздрављам, са жељом да се и даље окупљамо, а сваку срећу вашим породицама и успех у животу и раду. Живјели!*

**Велика Скупштина у Савином Селу**  
На слици: академик Момо Зечевић и Мирослав Стојановић, публициста

# СКУП ВАСОЈЕВИЋА У САВИНОМ СЕЛУ

## 17. 11. 2007.

*Поштовани господине Председниче,  
драга браћо и сестре,*

*Дубоко сам узбуђен свечаношћу овог тренутка, када сам примио као изасланик амбасадора Руске Федерације две велике почасне повеље, два признања, двојици државних представника државе Русије. То је стварно један велики, значајан тренутак, када два представника руског народа, који стално улажу напоре за развој односа између наше две земље, наша два православна, словенска народа.*

*Које показују велико разумевање за све тренутке, све успехе, и све недаће на које наилазе наша два народа. У сваком тренутку ми желимо да оно вековно пријатељство, оно велико разумевање, она велика вера, једног народа у други, да све то стално остаје између нас и стално јача.*

*Садашњи тренутак, у историји, веома је значајан. Оно што се дешава на тлу Србије заслужује један велики напор, да се на крају крајева изнађе прави излаз и да она правда која треба да живи, да она на крају крајева победи.*

*И зато, председник Путин, на свом месту, као и Руска амбасада у Београду, као и други представници стално воде ту велику борбу да дође до праведног решења и да српско Косово остане српско. И да та колевка православне духовности остане у оквирима ове Србије, која заслужује једну велику будућност. Хвала вам!*

*Ја бих желео да као успомену, у овом свечаном тренутку, на овом значајном скупу, да поклоним Удружењу Васојевића, за успомену, један симбол Русије, симбол родног града председника Путина, једно обележје руске историје – то је споменик Петру Великом.*



*Проф. др Милија Зечевић са симболом родног града председника Руске федерације Владимира Путина*



*Господин Олег Булдаков, изасланик Руске амбасаде на свечаности у Савином Селу*

## УДРУЖЕЊЕ ВАСОЈЕВИЋА

Додељује

### ПОВЕЉУ



**АЛЕКСАНДРУ АЛЕКСЕЈЕВУ**  
*Амбасадору Руске Федерације у Србији*

*Васојевићи као Немањића потомци, високо уважавају и цене допринос руског амбасадора на афирмацији Србије, Црне Горе и Републике Српске, а посебно уважавају лични допринос на зближавању руског и српског народа.*

*Васојевићи знају да њихово порекло потиче из Русије и Русе прихватају као своју браћу и сваке године славе Светог Александра Невског.*

*Ово признање је и велико поштовање господину Алексејеву и желимо му добро здравље и пуно успеха у раду.*

*С поштовањем*

ПРЕДСЕДНИК  
УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА  
Др Лука Кастратовић

ПОЧАСНИ ПРЕДСЕДНИК  
УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА  
Проф. др Милија Зечевић

# СКУП ВАСОЈЕВИЋА У САВИНОМ СЕЛУ

## 17. 11. 2007.



*Раслав-Ћуро Бабовић, племенски старешина  
Васојевића*

Часни оче, уважени амбасадоре велике Русије, од које нас је увијек гријало сунце и долазио зрачак наде, за слободу, за крст часни и за све оне велике идеале које смо као народ преживљавали у тешким искушењима на балканској ветрометини.

Драги пријатељи, драга браћо, драги Васојевићи, Васов род је велики и узвишени, и сви наши пријатељи, нек је срећан овај скуп и нек је срећна наша велика слава Свети Архангел Михаило.

Драги пријатељи, када смо прије, ево већ 16. година, Милија Зечевић, мој пријатељ и наша браћа и сестре из Савиног Села договарали да ово наше окупљање, ово наше славље, овај наш величанствени чин буде прешао у традицију, ја се добро сећам, да сам тада рекао, а данас ми се те мисли репродукују у једном дивном свјетлу и на један нови начин, рекао сам: Сеобе су коб српске душе и српскога рода. И тачно је, и ово је почело све од сеоба, прије више од пола вијека, када су углавном, ви сте сви млађи, они ваши преци дошли, са тих поносних планина и брда, да се населе и запосједну ову богату и фину равницу.

Сећам се да сам тада изрецитовао једну пјесму, отприлике је то било: Кад сте од куће пошли сузе вас многе прате и родне горе брижно шуморе, о да л' ће да се врате. Нисте се вратили, нашли с те свој начин, живјели сте, и живите, и хвала Богу, ту смо заједно и код вас долазимо ко код праве браће. Те родне горе, те поносне горе, данас вам шаљу братске, пријатељске поздраве, за овај велики чин, за ово велико наше славље, и дај Боже да је тако и нека је тако, и научимо младе генерације да они наставе да иду тим путем.

Ја имам посебно задовољство да пренесем поздраве и најљепше жеље градоначелника Берана, господина Вуке Голубовића, који иако је километрима удаљен од нас одавде, душом и срцем је уз нас овдје и послао је своје поруке, које ја преносим, и најљепше жеље, да ово наше славље протекне у најљепшем реду.

Данас сам лично импресиониран, а вјерујем и ви, да се на данашњем скупу, ето видите, потврдило традиционално пријатељство Србије и велике Русије. А још једно ми је посебно драго што је данас поменуто име Владимира Путина, највећег изданка словенске лозе. Личност без конкуренције на светској политичкој сцени и личност која диже Русију у орловске висине.

Још једном вам честитам славље, здраво били и живјели!

Драги гости, пријатељи Савинога Села, драги Васојевићи, ево по 16. пут смо овде, састављамо се на овом месту, увијек са истом жељом, са истом поруком, а то је слава Васојевића, Свети Архангел Михаило, па у моје име, имам посебну част, да вас све срдечно поздравим и да вам пожелим добродошлицу, са добрим здрављем и великим весељем.

Свима онима који славе славу, сви они који зидају цркве, сви они који праве саборе, наводе ме на мисао из Горског вијенца, на Игумана Стефана, на лик Игумана Стефана, који је увијек кроз гусле, походио, калуђер који је ишао у домове, у куће свога народа, свога рода, и увијек проповедао здравље и весеље и напредак.

Говорећи о Игуману Стефану, а не наводећи на лик, односно прототип, Игумана Мојсију Зечевића из Васојевића, који је у најтежа времена, столовао у манастиру Ђурђеви Ступови, који је спасио Васојевиће од исламизације, који је вратио потурчене своје роду и својој земљи. Који је градио цркве, који је основао школу у манастиру и који је одржао Васојевиће, па је то довољан повод да и ми данас наставимо тим путем, односно да будемо своји на своје, да будемо прави Васојевићи.

Све ово наводи да смо и ми ових путних шеснаест година овде се скупљали, зборовали, а све у правцу да би опстали, да би се одбранили од непријатеља, од агресора, да би се држали својих принципа, а то је све српске државе у једној држави. Једино тако можемо у Европу. Али у ону Европу, где је Русија, а не у ону Европу где је фашизам. Јер тамо су Васојевићи увек били са својом браћом и тако једино можемо да опстанемо.

Живели Васојевићи, живели Руси! Живели сви Срби!  
Још једном вас срдечно поздрављам у име домаћина!



*У име домаћина присутне је поздравио Марко Ћукић,  
генерални секретар Удружења Васојевића*



## ПОЧАСНИ ЧЛАНОВИ ПРЕДСЕДНИШТВА УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА



**Проф. др Божина Радевић**

### Проф. др БОЖИНА РАДЕВИЋ

Божина Радевић је рођен 23. августа 1938. године у Беранама. Реалну гимназију је завршио у родном граду 1957. године. Медицински факултет у Београду завршио је 1962. године и стекао звање доктора медицине.

Приправнички стаж обавио је у болницама у Беранама, Подгорици и на Медицинском факултету у Београду.

Од 1965. до 1970. године био је клинички љекар и специјализирао општу хирургију у болници у Беранама, Медицинском центру у Тузли и на Војномедицинској академији у Београду.

Завршни испит из опште хирургије дао је 1970. године на Војномедицинској академији у Београду.

Специјализацију из области

кардиоваскуларне хирургије завршио је на Институту клиничке и експерименталне медицине у Прагу (двје године).

У периоду од 1988. до 1990. године усавршавао се из области васкуларне хирургије и трансплатације органа на Оксфорду и у Лондону. Своје даље усавршавање наставио је у Хјустону из области кардиоваскуларне хирургије од 1989. до 1990. године, а на Медицинском факултету и клиникама у ХанOVERу радио је на трансплатацији органа 1995. године.

Божина Радевић је учествовао у многим истраживачким пројектима:

1975-1977 - Значај протока за реконструкцију крвних судова, ИКЕМ, Праг; 1986, 1990 – Prostaglandin /Porphost, европски пројекат са Шерингом; 1975-1977 - докторска дисертација, Утицај протока на промене и дугорочну прогнозу аутовенског бајпаса у артеријском систему, одбрањена 1977. на Медицинском факултету у Сарајеву; 1994, 1995 - Експериментална трансплатација јетре, ВМА Београд; 1994, 1995 - Пројекат Института за КВБ "Дедиње", ИКВБ "Дедиње"; 1994 – 1997 - Трансплатација органа - јетра, срце, панкреас, црево, ИКВБ "Дедиње".

Божина Радевић је био хирург на Хируршкој клиници у Тузли од 1967. до 1993. и на Институту за кардиоваскуларне болести "Дедиње" у Београду од 1993-2001.

Од 1978. до 1993. године био је професор Универзитета на Медицинском факултету и на Хируршкој клиници у Тузли.

Од 1993 - 2001. редовни професор Хирургије на Медицинском факултету у Београду.

У својој професионалној каријери добио је низ диплома: 1962 -диплому Медицинског факултета; 1970 - диплому специјализације опште хирургије; 1976 - диплому специјализације васкуларне хирургије; 1977 - диплому о одбрани докторске дисертације.

Поред ових диплома, добио је и многа признања, као што су сљедећа:

1978 - одлука о избору за ванредног професора на Медицинском факултету у Тузли; 1980 - одлука о избору за начелника Хируршке службе, односно Клинике КМЦ Тузла; 1981 - одлука о избору за руководиоца Хируршке катедре на МФ Тузла; 1985 - одлука о избору у звање редовног професора за предмет Хирургија са ратном хирургијом МФ Тузла; 1989 - одлука о именовану за декана Медицинског факултета у Тузли ; 1991 - одлука о именовану за декана Медицинског факултета у Тузли, други мандат; 1993 - решење о избору за главног хирурга клинике "Дедиње"; 1995 - решење за избор начелника службе за трансплатацију органа; 1996 - решење о именовану и постављењу за управника Клинике за хирургију ИКВБ "Дедиње".

Члан је многих удружења, као нпр.: Српског лекарског друштва; Хируршке секције СЛД; Интернационалног удружења ангиолога; Европског удружења за трансплатацију јетре, Инернационалног удружења за трансплатацију органа, Европског удружења за кардиоваскуларну хирургију.

Области којима се Радевић посебно бави и за које су везана његова интересовања: васкуларна хирургија; цереброваскуларна болест, болест аорте, болести висцералних крвних судова; трансплатација органа: јетра, панкреас-бубрег, црево; хирургија јетре и хирургија панкреаса.

Објавио је (као аутор и коаутор) преко двјеста научних и стручних радова, три књиге као аутор и пет као коаутор.

Проф. др Бојина Радевић је 1995. године успешно урадио прве трансплатације јетре у Југославији и тај програм успешно ради до сада.

Маја 2001. године, урадио је и прву трансплатацију дела јетре од живог даваоца. У нашој земљи извршено је 20 пресађивања јетре (четири са живих давалаца). Све трансплатације извршио је проф. др Бојина Радевић.

Он је 1996. године урадио и прву трансплатацију панкреаса у Југославији.

### МИЛАН ВЕШОВИЋ

Рођен је 14. новембра 1938. године у Веруши (Лијева Ријека) општина Подгорица.

Основну школу и нижу реалну гимназију завршио је у Лијевој Ријеци, а Вишу реалну гимназију у Титограду, 1957. године.

На Правном факултету Универзитета у Београду дипломирао је 1961. године.

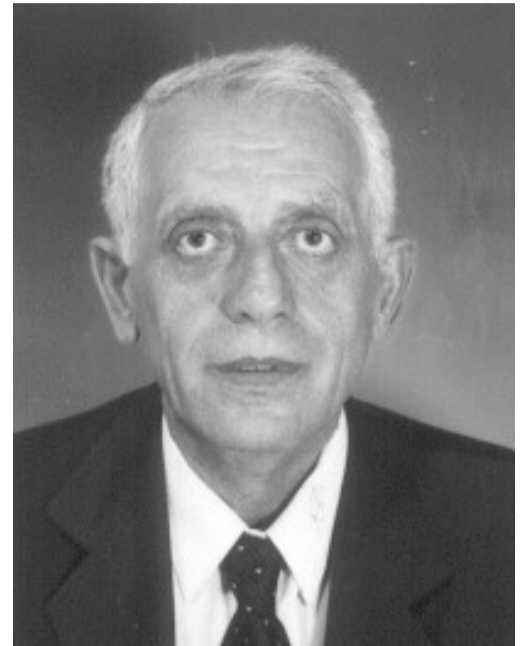
Радио је у органима управе Општина Титоград као референт и начелник службе, а затим у предузећу за дистрибуцију електричне енергије СРЦГ, као руководиоца опште и правне службе.

Од 1973. године радио је у Уставном суду Црне Горе као савјетник, секретар и судија Уставног суда. Почетком 1993. године изабран је за судију Савезног уставног суда.

Члан је више удружења за правну науку и праксу и носилац одликовања и признања. Објавио је већи број радова из области права. Интензивно ради на упоредном изучавању слобода и права грађана код нас и у свијету. Објавио је Збирку докумената о људским правима и слободама, 1998. године. То је његов најопсежнији рад.

Ожењен, отац двоје дјеце, ћерке Александре професора српског језика и сина Александра, дипломираног правника.

Живи у Београду.



**Милан Вешовић,  
судија Уставног суда**



*Завичај*

## ПОЧАСНИ ЧЛАНОВИ ПРЕДСЕДНИШТВА УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА



**Миљан Зечевић, главни и одговорни уредник "Гласа Васојевића"**

**МИЉАН ЗЕЧЕВИЋ,**  
*главни и одговорни уредник  
"Гласа Васојевића"*

Рођен је 15. јуна 1940. године у Матешеву (као девето дијете, од оца Вучића и мајке Благе, рођене Ивановић).

Основну школу учио је у родном мјесту и Колашину, а гимназију у Пећи и Бијелом Пољу. На Пољопривредном факултету у Београду стекао је звање инжењера агрономије.

Као гимназијалац, а посебно као студент, био је активиста и учесник многих радних акција на републичком и савезном нивоу. Запослио се у Општој студентској установи у Београду. Уз рад је

завршио Факултет организационих наука и стекао звање дипломираног инжењера организационих наука.

Од почетка радног вијека ради у Студентском центру Београд: био је референт за студентска питања, управник домова "Иво Лола Рибар" и "Вера Благојевић", директор ООУР-а и в.д. генералног директора Студентског центра Београд.

Обављао је низ друштвенополитичких дужности, како у радној организацији тако и ван ње. Сада је члан многих комисија и одбора, од којих наводимо само неке: замјеник предсједника Удружења Васојевића, потпредсједник Југословенског покрета Црногораца, члан Извршног одбора Црногорског сабора српске слоге, члан Предсједништва ватерполо клуба "Београд" и предсједник дисциплинске комисије клуба. Иницијатор је и један од аутора монографија о Удружењу студенткиња Београдског универзитета и аутор књиге у припреми "Плеће Васојевића и братство Зечевића".

Познат је као хуманиста и добротвор. Иницијатор је и главни добротвор изградње цркве у Матешеву.

Као управник и педагог, помогао је и подржао да успешно заврше факултет тридесет генерација студената.

За свој рад похваљиван је и награђиван - захвалницама, дипломама, плакетама и повељама.

Био је кандидат за савезног посланика. Сада ради као управник Студентског дома "Вера Благојевић".

Ожењен је и има сина и кћерку.

**РАСЛАВ БАБОВИЋ,**  
*Председник завичајног  
удружења Васојевића,  
Беране*

**Примаријус др Раслав Бабовић** је рођен 30. јануара 1936. године у Петњику код Берана, од оца Милутина—Славка, и мајке Милице, рођене Ацић, који су имали осморо дјеце—четири ћерке и четири сина.

Основну школу је завршио у родном селу, а Вишу реалну гимназију у Беранама. Медицину је завршио у Београду, као и специјализацију из опште хирургије.

Примаријус је постао 1980. године. Завршио је неколико постдипломских течајева и специјализацију из опште хирургије.

Објавио је преко 60, а изложио близу 80 радова и саопштења. Организатор је бројних састанака хирурга Србије и Црне Горе. Био је активан у Друштву лекара Црне Горе.

Био је члан Управног одбора Друштва за науку, умјетност и културу "Полимље", члан и секретар Редакције часописа "Токови", затим члан Издавачког савјета листа "Слобода", Савјета стручног часописа "Медицински записи", многих стручних комисија, предсједник Црквеног одбора и комисије за вјерска питања у Беранама.

Добитник је Завичајне награде Берана "21. јул", Ордена рада са сребрним зрацима, Дипломе Савеза лекарских друштава – Хируршке секције, Златне значке Црвеног крста и више диплома и признања из области спортске медицине и безбједности саобраћаја.

Члан је Вукове задужбине.



**Примаријус Ђуро Бабовић**



# СРЕЋАН ВАСКРС ВАСОЈЕВИЋИ!

Васкрс—најрадоснији хришћански празник, мијења датум, али дан никада. Увијек пада у недељу.

Дан посвећен љубави, одмору, породици и пријатељима.

“Кад не би било Васкрсења, узалуд би била молитва ваша, узалуд би била проповед наша”, записано у светом Јеванђељу. Ко вјерује у Христа, вјерује у васкрсење. Васкрс је највећи хришћански празник. На тај дан скидају се двери у цркви на олтару, чиме се жели показати да је Исус васкрсењем својим побиједио смрт и отворио рајска врата.

Цијела недеља по Васкрсу назива се Света недеља, а црквене пјесме које се тада пјевају пуне су радости и весеља. У народу постоје обичаји да се о Васкрсу јаја боје црвеном и другим јарким бојама (“Шарај Јело да не буде бело”) и да се њима дарују познаници и пријатељи. Васкршњим јајетом жели се представити очигледност васкрсења што представља стожер хришћанског вјеровања.

Јаје носи симболику која је старија од хришћанства. У митологији различитих народа оно је било симбол света, клица живота, синоним плодности. Да је свет настао из јајета мислили су стари Египћани, Келти, Грци, Феничани, Кинези, Јапанци, Индијци, Тибетанци... Јаје симболизује периодичну обнову природе, знамење је бесмртности, а за Хришћане симбол ускрснућа.

Васкрс припада свима, и онима који нијесу постили, зато нека се за васкршњом трпезом окупе сви у здрављу и весељу, наздравите празнику:

**“Христос васкрсе!” “Ваистину васкрсе!”**

**Срећан Васкрс!**

*Приредио Миљан Зечевић*

## КНЕЗ ВАСО СЕ ДОСЕЛИО НА НОЖИЦУ—ЛИЈЕВА РИЈЕКА

У старо вријеме, не зна се тачно када је то било, ударе Турци низ Лим на Васојевиће. Ови су пружили очајнички отпор, али сили турској нијесу могли одољети, на челу са кнезом Васом пребјежу преко Таре у Херцеговину.

Послије дужег лутања, по инстинкту завичајца, суноврати се Васо са својим избјеглим народом у правцу Кома и задрже се у Пипере да се окријепе и снадбију са брашњеником за даљи пут. Пипери су их лијепо примила кнез Васо је био гост код пиперског кнеза у Завали, код ког је као као себи равног био братски приљен. Но, ту се догоди нешто чему се нијесу надали ни кнез Васо ни његови саплеменици. Пиперски кнез је имао ћерку јединицу која је била изузетно лијепа, али је мало нарамкивала. Млада Пиперка се већ првог дана загледала у горостасног и такође лијепог дошљака. Очаравало ју је његово достојанствено држање и разлагање о његовом поријеклу... "Вукан Немањић имао сина Костадина, Костадин Васоја, Васоје Стефана, Стефан опет Костадина, мог оца..." Али ни кнез Васо није могао бити равнодушан према стаситој и њежној љепотици чије нарамкивање није примећивао, која му је дрхтавом руком додавала машицама жар на лулу погледајући га сањалачким очима кроз густе црне трепавице и која је свако јутро устајала све блеђа.

Ова обострано изражена наклоност није могла остати незапажена пиперском кнезу, и предложи кнезу Васу да остане ту, јер он има доста пустих земаља на којима се овај може населити са својим народом. И, једног дана узјашу коње да обиђу понуђене предјеле, Васу се, у поређењу са својим питомим завичајем на Лим, у ти крајеви нијесу могли много допасти, али гостопримство пиперског кнеза и јак мирис младости лијепе Пиперке учинише да кнез Васо прихвати предлог.

Када су се послјије другог и напорног обиласка врлетног терена увече вратили кући питали су кнеза Васу да ли му се свидјело неко мјесто за насељење, одговорио је није ми се много свидјело, али у близини ријеке има једна НОГА земље где би се могла кућа направити. На другом једном месту имаше мало лијепе земље али мало колико ПТИЧЈЕ гнијездо и близу тог мјеста један комадић земље лијеп као ДУША, а малодале имаше један Камењар гдје би се могла напасати стока." Даље, је кнез Васо излагао да су одмарали на некој равни гдје су им коњи СЛАТКО пасли, а недалеко од тог мјеста простор за катун и ШИРЕВИНУ за испашу стоке, те да је ту у близини видио и једну малу удолину колико ЛОПАТА земље гдје би најрадије начинио кућу, јер је ту, на другој страни ријеке, видио један лијеп до (простор) где би могао напасати свог ДИМА, тако му се

звао коњ. На крају, кнез Васо је изјавио да га обузела велика ТУГА када се попео на неко узвишење са кога је могао да види огромно пространство где се могла видети само гора и пустиња, али да је одлучио да један дио народа врати на завичајни Лим, а он да ће остати ту, јер је жестоко замјерен код Турака и нема се куд враћати.

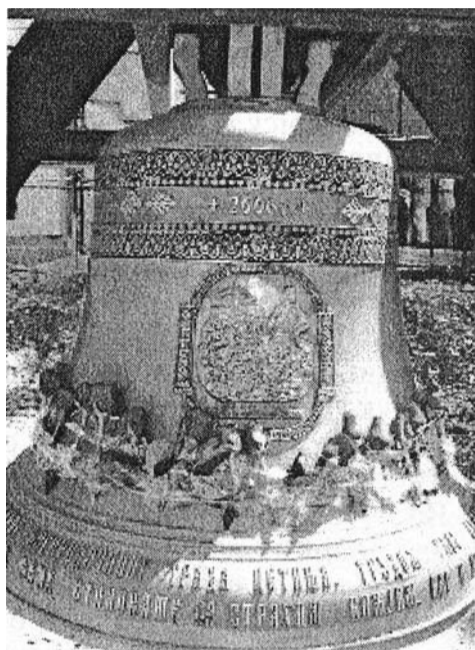
Кнез Васо се тако ожени лијепом Пиперком, ћерком пиперског кнеза и насели у Лијевој Ријеци. По томе како је кнез Васо ту вече описивао мјеста која је у току дана обишао, та љеворечка села и добише своје мјесне називе како се и данас зову: Ножица, Птич, Душке, Ками, Слацко, Ширалије, Лопате, Тузи и Лиман-До. Та мјеста се и данас зову тим именима.

По тој легенди, на десној страни Ножице, недалеко од данашње Љеворечке цркве и данас се виде неке развалине за које Љеворечани кажу да су развалине Васових дворова. Ту је и старо гробље поред тих развалина у којем такође по легенди почивају кости кнеза Васу.



*Лијева Ријека*

## УДРУЖЕЊЕ ВАСОЈЕВИЋА “ВАСО” ЛИЈЕВА РИЈЕКА



### ВАСОЈЕВИЋИ ПОКЛОНИЛИ ЗВОНО САБОРНОМ ХРАМУ ХРИСТОВОГ ВАСКРСЕЊА У ПОДГОРИЦИ

Наши свети преци су у тешким временима набављали и доносили звона и даровали их храмовима и манастирима. Васови потомци су са радошћу, јер им је срце светиња Божја, даровали звоно, себе уградивши у Саборни Храм Христовог Васкрсења, да их поколења памте по добру, а Бог по љубави.



*Владика Јоаникије са Милетом-Мишом Зечевићем, Видаком Радевићем, Лакушић Зораном,  
Мојашевић Вуксаном и јерејом Бранком Тапушковићем*

## КОСОВО ЈЕ СРЦЕ СРБИЈЕ



FOTOGRAFIE: REUTERS IS

Objavljeno kao dodatak  
nedeljnika **VREME**  
br. 895 od 28. februara 2008.

Ректори, професори и студенти на протесту подршке  
На слици: проф. др Милија Зечевић, ректор Европског универзитета

# Васкршња посланица 2008. године



ПАВЛЕ

ПО МИЛОСТИ БОЖИЈОЈ ПРАВОСЛАВНИ АРХИЕПИСКОП ПЕЋКИ, МИТРОПОЛИТ БЕОГРАДСКО-КАРЛОВАЧКИ И ПАТРИЈАРХ СРПСКИ, СА СВИМ АРХИЈЕРЕЈИМА СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ, СВЕШТЕНСТВУ, МОНАШТВУ И СВИМА СИНОВИМА И КЋЕРИМА НАШЕ СВЕТЕ ЦРКВЕ: БЛАГОДАТ, МИЛОСТ И МИР ОД БОГА ОЦА, И ГОСПОДА НАШЕГА ИСУСА ХРИСТА, И ДУХА СВЕТОГА, УЗ РАДОСНИ ВАСКРШЊИ ПОЗДРАВ:

**ХРИСТОС ВАСКРСЕ!  
ВАИСТИНУ ВАСКРСЕ!**

*Данас се све и сва испуни светлошћу: и небо, и земља, и подземни свет.  
Стога нека сва творевина празнује Васкрсење Христово, јер се њиме учвршћује.*

Овим речима великог црквеног песника честитамо вам Празник Христовог Васкрсења и поздрављамо вас, драга децо духовна, сверадосним поздравом:

## ХРИСТОС ВАСКРСЕ!

После Великог Петка, највеће трагедије човечанства, али и славе Божје, када је човек био немилосрдни судија Љубави Божјој, када је осудио на смрт Богочовека Христа, када су лаж, превара и обмана хтели да ликују над Распетим Христом, када су се небо, и земља, и подземни свет постидели неделâ рода људскога и тама све обузела – ево нам Дана ПРОЛАСКА и ПРЕЛАСКА Богочовека Христа из смрти у живот, из таме гроба у светлост Дана. Ево Дана над данима, Времена над временима, када Васкрсли Господ покида окове греха, смрти и ђавола, којима човечанство, а са њим и целокупна природа, беху оковани! Ево Дана наше слободе и радости! Васкрсењем Христовим све и сва испуни се новом светлошћу вечног живота. Зато, радујмо се и веселимо се Пасхи Господњој, Празнику слободе и живота! Сужњи таме највише се радују слободи светлости. Васкрсењем Христовим побеђена је вековна неправда коју су грех и смрт наносили човеку. Свети апостол Павле у васкршњем усхићењу победоносно пита: Смрти, где ти је жалац? Аде, где ти је победа? Нема их! – јер је жалац смрти поломљен, ад испражњен, а сужњи ада ослобођени.

Светлост света као Сунце новог живота засија из гроба, као што пре страдања засија на гори Тавору. Нека се сва творевина радује Васкрсењу Христовом, јер слабо и немоћно постаје јако и моћно, учвршћује се. У Васкрсењу Христовом читав универзум се изменио. Зато оно јесте ново стварање света и ново рађање човека, овог пута из самог Живота који Васкрсли Христос дарује свету и човеку. „Ја сам Пут, Истина и Живот”, каже за Себе Господ.

Васкрсли Христос јавио се женама мироносицама и преплашеним апостолима, који се због страха од Јудејâ бежаху разбежали, сабра их око Себе и учврсти их у вери речима: Не плашите се! Ја победих свет! – свет који Га је пре само неколико дана осудио и разапео на крсту. Управо тако, Он данас и увек сабира све нас око Себе и једнако поручује: Не бојте се, јер Ја победих свет! Видевши и искусивши славу Њега Васкрслога, славимо Га и кличемо свету: Христос васкрсе, народи! Христос васкрсе, славите! Христос васкрсе, верујте! – Јер, „проповедамо оно што очи наше видеше, руке наше опипаше”, како каже свети апостол и јеванђелист Јован Богослов, „да и ви верујући живот вечни имате”. Наша вера је вера крноваскрсног искуства. Ми знамо и зато верујемо. Знање стечено искуством јесте највећа потврда вере.

Пре Свога страдања, погребња и Васкрсења, Господ изведе тројицу Својих ученика на гору веома високу. То беше гора Тавор. На њој, у тајни свога Преображења, откри им тајну Свога богочовечанског бића, које ће њима и целом свету бити опитно познато по Његовом Васкрсењу. Пројављивање божанске силе и славе би пропраћено светлошћу нетварне благодати која јесте у Христу и коју свет прими Васкрсењем Његовим. Свет без Христа јесте свет мрака. Свет са Васкрслим Христом – свет је вечне светлости, светлости која осветљава сваки део наше душе, нашег бића. Зато и јесмо деца светлости. Од Њега, Светлости живота, и ми примисмо светлост да светлимо свету. Зато нам Господ и поручује: „Тако да се светли светлост ваша пред људима, да виде ваша добра дела и прославе Оца нашега који је на небесима.”

# Васкршња посланица 2008. године

Само Васкрсли Христос јесте крајеугаони Камен наше вере и нашег живота. Истовремено, Он је крајеугаони Камен и богочовечанска Глава наше свете Цркве. Другог камена нико други не постави, нити може поставити. Кад ученици упиташе светог Јована Крститеља да ли је он онај који треба да дође или другог да чекају, он им одговори: „Ја нисам достојан ни ремена одрешити на обући Његовој!“ То рече свети Пророк и Претеча и Крститељ Господњи Јован, који положи руку своју на главу Спаситеља. Ако он, највећи међу рођенима од жене, тако каже, како је онда могуће да неко прогласи себе видљивом главом Цркве, непогрешивим викаром Сина Божјег на земљи? Боже сачувај! Наша света Црква са својим свештенством и верним народом чврсто стоји у христоваскрсној вери светих пророка, апостола, мученика и светитеља. Истовремено, ми смо Црква којој Бог даје снагу да буде и Црква дијалога са свим људима и народима, све призивајући на просвећење светлосћу Васкрслога Христа. Не затварамо се у себе нити Христа затварамо у уске границе свога разума. Напротив, сведочимо Светлост свету и другима, сведочимо Истину попут светих апостола, светитеља, мученика и преподобних. То је оно по чему нас свет препознаје да смо Христови, јер, како каже свети апостол Павле: „Свима сам био све само да бих некога придобио за Јеванђеље Христово...”

Шта за нас који живимо две хиљаде година после Васкрсења Христовог представља Васкрсење Христово? Да ли само успомену или сећање? Да ли само обичајно слављење или нешто много више и дубље? Благодат Васкрсења Христова је неисцрпни извор спасења човека и света у сваком времену и простору. То је апсолутна и потпуна промена човека и света коју Богочовек Христос својим Доласком и Васкрсењем донесе. Дакле, исту и једнаку снагу и моћ има Васкрсење Христово и за његове савременике и за нас који га после двадесет векова слаavimo. Свети апостол Павле уверава да са Христом вечно живимо, јер „једним оправдањем (Васкрсењем) дође на све људе оправдање живота!...” (Рм 5, 18). „...Христос, оставши из мртвих, више не умире, смрт више не влада њиме... Тако и ви сматрајте себе да сте мртви греху, а живи Богу у Христу Исусу, Господу нашем” (Рм 6, 8–11). Васкрсењем су спасени и прошлост и садашњост, и будућност.

У ове дане пасхалне радости, у време божанске милости према свима и свакоме, не можемо, а да се не сетимо људске неправде и насиља моћника овога света над нашим Косовом и Метохијом, над Србијом и целокупним српским народом. Косово и Метохија су саставни део живота сваког православног Србина, као што је и сваки Србин нераскидиво повезан са Косовом и Метохијом. Знајући то, креатори ове историјске неправде управо су хтели да нам нанесу најдубљу могућу рану, неизрециви бол и патњу – бол и патњу која нас упућује на јединствену, спасоносну голготску патњу Господа нашега.

Косово и Метохија није само питање српске територије. Пре и изнад свега, то је питање нашег духовног бића, јер смо се са Косовом и Метохијом рађали, расли, живели и сазревали као личности и као народ, живели и умирали са косовским заветом: „Земаљско је замалена царство, а небеско увек и довека!” Зато је питање Косова и Метохије толико животно, психолошки и духовно-мистички везано за сваког од нас. Добро то знају силници овога света и управо желе колективно да повреде и казне православни српски народ; желе да га сломају и сатру, да од њега направе безобличну масу, да му одузму срце из недара... Покоравајући се Христовој вољи и науци, ми обелодањујемо њихово безакоње, њихово лицемерство, по много чему слично оном Пилатовом прању руку у крви Праведника.

Имајући Косово и Метохију у срцу, у непрестаном старању за нашу браћу и сестре и све који онде пате, имајући живо Косово и Метохију дано-ноћно у себи, нико нам га није отео и не може нам га отети. Отаџбина је срце човека, каже један песник. Ми смо у своја срца поставили Косово и Метохију. Позивамо све православне Србе да косовски завет у потпуности испунихмо, а то је светозазаревски завет. Ако држимо тај завет, нико нам неће отети Косово и Метохију, ни овога ни онога века, као што нико није могао јеврејском народу отети његов свети Јерусалим. Позивамо све, почевши од политичара и научника до најскромнијих и најмлађих синова и кћерију наше Отаџбине, да својим радом и честитим живљењем заслужимо и сачувамо пред Богом Косово и Метохију.

Нека научници својим научним радовима бране Косово и Метохију! Нека уметници својим стваралаштвом изразе лепоту и суштину нашега Косова и Метохије! Нека спортисти своје спортске успехе заветују Косову и Метохији! Нека сваком родитељу Косово и Метохија буде једна од првих речи које ће шапнути свом новорођеном детету! Нека сваки ратар прву бразду заоре и посвети Косову и Метохији! Нека сваки радник први сат свог радног времена посвети и поклони Косову и Метохији! Нека сваки политичар своју прву политичку мисао и напор на међународном плану посвети одбрани Косова и Метохије! Нека сваки духовни пастир своју прву молитву Богу узнесе за Косово и Метохију!

То је позив на борбу непрестану која ће бити Богу мила, а наша молитва од Њега услышена, јер питање Косова и Метохије не предајемо у руке варљивих људи и њихових интереса већ га предајемо Богу и суду Његовом. Као што је некада Псалмопојац певао отетом и разрушеном Јерусалиму, и ми певајмо у духу косовског завета: ако заборавим тебе, Косово, ако заборавим тебе, Метохијо, нека ме заборави десница Господња! Нека се прилепи језик мој уз непца моја ако се тебе не сетим, ако не истакнем Косово и Метохију за почетак весеља мога.

Драга децо духовна, живимо у тешким временима глобализације, у временима гажења основних људских права – права човека на живот, права детета да буде рођено, права родитеља да своје дете васпита и води, права мајке да буде брижна мајка свом детету и супруга своје мужу, права човека да буде човек! Ствара се чудовишна глобалистичка цивилизација по мери изопаченог морала, без квасца вечног смисла људског живота. Таква цивилизација, све док је у супротности са Васкрслим Христом и Његовом благом науком, не може преживети. Имајући то у виду, будимо мудри и опрезни када прилазимо нездравој трпези понуда овога света. Изаберимо са ње само оно што је за Христа вредно и достојно нашег звања и достојанства. Све псевдоцивилизацијско, извитоперено и нехумано одбацимо, као што је Христос одбацио понуду кушача на Гори кушања: ако ми се поклониш, све ово што видиш биће твоје!

Ми знамо прави одговор: Писано је: само Богу служи и Њему Једином се клањај!

Посебно поздрављамо нашу браћу у дијаспори: у Сједињеним Државама Америке, у Канади, у Аустралији, у земљама Азије, Африке и Европе. Поздрављамо их и позивамо да се у Христу Исусу Васкрсломе сложе и уједине, да више никада не допусте да их деле и завађају.

Поздрављамо нашу браћу и сестре у Републици Српској и Босни и Херцеговини, Хрватској, Црној Гори, Словенији и Бившој Југословенској Републици Македонији. Поздрављамо сву Цркву Божју распрострањену по васељени и све људе добре воље. Све позивамо на мир, слогу и добро сведочанство пред другима. Обновимо себе Христом Васкрслим и светлимо свету добром и врлином! Сабрани у светој Литургији своје свете Цркве, у добру и добром сведочењу Истине, загрлимо брат брата, поздравимо једни друге, али и небо и земљу, сверадосним поздравом:

**ХРИСТОС ВАСКРСЕ!  
ВАИСТИНУ ВАСКРСЕ!**

Дано у Патријаршији српској, у Београду, о Васкрсу 2008. године.



*Митрополит Црногорско-приморски,  
Зетско-брдски и Скендеријски и  
Егзарх Пећког трона АМФИЛОХИЈЕ*

У ГОДИШЊЕМ ИЗВЕШТАЈУ О РАДУ ПРЕДСЈЕДНИКА ОПШТИНЕ И ОСТВАРИВАЊУ ФУНКЦИЈА ЛОКАЛНЕ САМОУПРАВЕ,  
ВУКА ГОЛУБОВИЋ, ПРЕДСЈЕДНИК ОПШТИНЕ БЕРАНЕ ИСТАКАО

## ОЖИВЉАВАЊЕ ПРИВРЕДЕ И ОТВАРАЊЕ НОВИХ РАДНИХ МЕСТА



*Вука Голубовић, председник СО Беране*

Полазећи од обавеза и овлашћења, одлука Скупштине општине, као и наслијеђених и преузетих обавеза, Председник општине током 2007. године, имао је веома интензивну активност на свим Законима и Статутом општине прописаним пословима и задацима.

У Извештају су презентирани главне активности рада током 2007. године, како Председника и његових служби, тако и цјелокупне локалне управе.

Након одлуке о привременом финансирању, коју је у децембру 2006. године донијела Скупштина општине Беране, на мартовском засиједању Председник општине је предложио буџет за 2007. годину у висини од 5.200.000 евра.

Остварење буџета општине је омогућено прецизним евидентирањем и побољшаном наплатом потраживања локалне власти, како од државних органа, тако и по основу дугогодишњих ненаплаћених комуналних пореза и такси, који представљају изворне приходе локалне управе.

У циљу побољшања инвестиција, Председник општине је имао интензивну сарадњу са надлежним државним органима и институцијама, хуманитарним организацијама које се налазе на подручју Црне Горе, потенцијалним домаћим и иностраним партнерима, а као резултат такве сарадње је и велики број реализованих пројеката, као и рад на изради пројектне документације за инвестиције у наредном периоду.

Током 2007. године, укупна улагања у капиталне пројекте на подручју беранске општине су износила око 4.500.000 евра, које су уложили Општина и њени партнери.

Из средстава Дирекције јавних радова, током прошле године, финансирана је потпуна реконструкција Улице Драгише Радевића, у дужини од 900 метара, санација Улице Патријарха Пајсија, изгарђен је колектор у МЗ Долац и извршена потпуна реконструкција моста на Ријечи Марсенића. У поменуте пројекте уложено је 850.000 евра.

Дирекција за саобраћај је финансирала изградњу и асфалтирање регионалног пута Полица—Трпези-Калаче, у вриједности 900.000 евра и пута Биоча—Љешница, за шта је утрошено додатних 400.000 евра.

Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде уложило је 150.000 евра, у изградњу водовода у МЗ Бор, који је већ предат на употребу, а за наставак радова на изградњи водовода на Полици додатних 100.000 евра.

Каритас и Општина Беране су са Електропривредом Црне Горе партнерски учествовали у реконструкцији нисконапонске мреже. У те пројекте, вриједне око 400.000 евра, “Електропривреда Црне Горе” је уложила 175.000 евра.

Са Хуманитарном организацијом “Каритас” ушли смо у заједничке пројекте асфалтирања улица у МЗ Пешца и Парк, као и реконструкције нисконапонске мреже у мјесним заједницама Трпези и Врбица.

Из буџета општине финансирани су радови на асфалтирању путева и улица и њиховим реконструкцијама, изградња водовода, домова за младе, обалоутвара, сеоских капела, мостова, пробијање нових некатегорисаних путева, изградња спортских објеката.

Инвестирано је и у пројекте унапређења образовног, културног и спортског живота у Беранама.

Локална управа је у границама могућности, уз помоћ државних органа, помагала и област друштвених дјелатности.

У октобру 2007. године, у Беранама је отворена и трећа универзитетска јединица—Одсек за примијењене рачунаре, за потребе студената тог, као и Учитељског факултета издвојена су знатна средства за обезбјеђивање новог простора, његову реконструкцију и опремање, чиме су створени много бољи услови за рад студената и професора него што је то било у претходном периоду.

Захваљујући средствима и новој организацији рада коју је увела нова локална управа, значајни помаци у позитивном смјеру направљени су у јавним предузећима : “Водовод”, “Комунално” и “Агенција за изградњу и развој Берана”.

Због непосједовања просторно-планске документације, као предуслова за спречавање даљег нарушавања изгледа града, локална управа је

финансирала израду новог Генералног урбанистичког плана, а раде се и нови Детаљни урбанистички планови.

Иако привредни колективи, њихова власничка структура и приватизација нијесу у надлежности локалне управе, локална власт се, ипак, бавила и њима, са циљем да својим иницијативама и давањем олакшица оживи нека предузећа и привуче инвеститоре у циљу отварања нових радних мјеста.

Током 2007. године, Председник општине је, у складу са Законом и Статутом Општине, координирао радом свих Секретаријата, Служби, Јавних установа и предузећа чији је оснивач локална управа, пратио и координирао радом информативно-аналитичких материјала које је разматрала Скупштина општине и пратио динамику извршења усвојених одлука и прописа.



*Општина Беране*

*(Извод из извештаја о раду председника СО Беране)*



# ПОДРШКА СРБИЈИ ЗА ОЧУВАЊЕ КОСОВА И МЕТОХИЈЕ



**Веселин Бакић,**  
председник СО Андријевица

## КОМОВИ, КОСОВО И МЕТОХИЈА

*Онај којему је садашњост само садашњост, не зна ништа о вијеку у којем живи.*

Андријевица 21. 02. 2008. године.

У граду испод Комова дјеца, очеви, мајке, стари и млади, ђаци, професори, радници и политичари. Сви су имали исте поруке. — Не отимајте Косово. — Косове је наша кућа.— Косово је наша колијевка.

- Тужни смо до неба, а повријеђени до срца што нам раде — рече нам један расељени сељак који у наручју држаше мало дијете. — Отјераше ме са огњишта из родне Витомирице.— Ударише нам нож у срце.—Рекоше силни да смо странци у својој земљи.

Предсједник општине Андријевица је рекао: “Окупили смо се да поносно и достојанствено пружимо подршку српском народу, да је Косово дио тијела Србије и Црне Горе. Да је Косово српско и црногорско и да се никада њега нећемо одрећи”.

На скупу су говорили поједини представници партија и сви осудили срамни чин стварања на сили квази државе у срцу Србије.

Своју пјесму “Сањам Пећ и Косово” рецитовала је Жана Нововић, ученица II разреда Средње мјешовите школе из Андријевице.

Многи њени вршњаци су покушали да сакрију сузе, били су немоћни јер су стихови пуно говорили.

*Милорад Вукић, Проф.*

## САЊАМ ПЕЋ И КОСОВО

Пролазе тихо дани, пролазе још тише месеци,  
још се увек надам да ће ми молитве услишити свеци  
Свеци - којима се сваког дана молим,  
Да ме у завичај вратејер га пуно волим!  
Размишљам дању и ноћу.поставам самој себи питања,  
размишљам.тужно.о завичају од свитања до свитања...  
Хоћу ли се,некад,вратити свом родном крају,  
хоћу ли се,опет,смејати у свом завичају?  
Да ли сада неко у Пећкој Патријаршији свеће пали,  
ради ли то неко.као што смо ми док смо били мали?  
Обилази ли и сад неко Манастир Дечане,  
дали и сад неког те лепоте маме?  
Дали неко поред пута бере цвеће...?  
Не! Не верујем...тамо више нема среће!  
Тамо више неће цвеће цвати,  
док се наш народ огњиштима не врати.  
Ипак,...ваљда још увек неке правде има,  
ваљда ће, коначно, дан осванут нама свима!!  
Треба победити онај коме је душа чиста,  
онај коме сваког дана горка суза на лицу блиста...  
Зато се још увек свим свецима клањам,  
да нас у завичај врате.да га више будна не сањам,  
да повратимо домове наше и Косово равно,  
да опет буде наше - срце православно!

**Жана Нововић,ученица II разреда  
Средње мешовите школе у Андријевици**

## БИОГРАФИЈА

**Жана Нововић** је рођена у Пећи (Косово и Метохија) 23. 10. 1992. године у кући просветних радника.

Отац Милосав, наставник руског језика и мајка Милица, наставница разредне наставе.

Живела у Пећи и тамо завршила I разред основне школе.

У јуну 1999. године, са родитељима и четири сестре, побегла из свог завичаја под притиском Албанаца и НАТО пакта.

Дошла је у Андријевицу, гдје је пронашла други дом, који, како то сама каже.не може заменити напуштено Косово.

Сада похађа Средњу мјешовиту школу у Андријевици, II разред је гимназије и одличан ученик. Воли све предмете, али хемију највише.

Три године је учествовала на републичком такмичењу из тог предмета.

На локалној радио - станици води омладинску емисију "Fin".

У слободно вријеме слуша музику, нарочито домаћу или гледа филмове.

Писањем поезије се бави од V разреда.

Воли да чита. Омиљена јој је књига - "Оркански висови".

Воли спорт, а највише прати ватерполо.

Након гимназије планира да упише журналистику, вјероватно под утицајем оца, који је био дописник Вечерњих новости из Пећи.

Обожава друштво.за све има времена.каже, само га треба добро планирати.

НА НОВОМ ГРОБЉУ У БЕОГРАДУ УЗ ПОЧАСТИ ОДРЖАН ПОМЕН СЕРДАРУ ЈАНКУ ВУКОТИЋУ

# У СЛАВУ ЈУНАКА С МОЈКОВЦА



*Вијенац Удружења Васојевића,  
положио је председник  
Удружења Васојевића, генерал  
Лука Кастратовић*

ПОВОДОМ годишњице Мојковачке битке јуче је на Новом гробљу у Београду одржан помен армијском генералу, сердару Јанку Вукотићу. На гробу великог војсковође службу је одржао митрополит црногорско-приморски Амфилохије, а венце су положили министар полиције Драган Јочић у име Владе Србије, представници разних удружења, Савез потомака ратиика Србије 1912-1920. и делегација племена Васојевићи.

Уз звуке химне "Боже правде", војну музику и почасне плотуне, окупљени, међу којима је био и академик Матија Бећковић, присетили су се херојске борбе јуначке црногорске војске на Мојковцу.

Митрополит Амфилохије је подсетио да се сердар Јанко Вукотић са својим витезовима и ратницима на

## ПОДРШКА СРПСКОЈ ВОЈСЦИ

**МОЈКОВАЧКА битка одиграла се на Божић 1916. године. Црногорска војска, под командом сердара Јанка Вукотића зауставила је продор аустроугарске армије и тако омогућила одступање главнине српске војске ка Албанији.**

Мојковцу борио за веру, отаџбину, јединство и образ свог народа.

- Надам се да ће на Божић у Мојковцу бити освештана црква посвећена рођењу Христа, као и сердару Вукотићу и свим погинулим у тој бици - истакао је митрополит црногорско-приморски.

Министар полиције је истакао да је сердар Јанко Вукотић на Божић 1916. године за тренутак зауставио аустроугарску офанзиву.

- Србија је тада била угрожена од велике међународне силе, али је постојала

солидарност и Вукотић је до задњег бранио част Црне Горе - рекао је министар Јочић. - Наша земља је и данас под великим притиском међународне заједнице. Надам се да солидарност братске Црне Горе неће ишчилети.

**Јанко Вукотић** рођен је 1866. на Чеву близу Цетиња. До формирања Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца био је врховни командант црногорске војске, а 1918. постао армијски генерал југословенске војске. Умро је 1927. године у Београду. У спомен на великог јунака, на споменику је уписано "Захвална отаџбина", и једна улица у насељу Лабудово брдо носи његово име.

П. Др. - М. Ч. П.

(извор: "Новости", 29. децембар 2007.)

# ПЛАМЕН МОЈКОВАЧКЕ БИТКЕ ТРАЈЕ И ТРАЈАЋЕ

**ПОЧЕТКОМ ЈАНУАРА 2008. ГОДИНЕ НИЗОМ АКТИВНОСТИ ОБИЉЕЖЕНА ЈЕ ГОДИШЊИЦА МОЈКОВАЧКЕ БИТКЕ. ПРОФЕСОР ИСТОРИЈЕ ГОРАН КИКОВИЋ ИЗНЕО ЈЕ СЛЕДЕЋЕ:**

Размишљања о мојковачкој бици, која својим значајем стоји на средокраћу судбоносног рата, као и уопште о Првом светском рату на простору данашње Србије и Црне Горе, а на основу неких расправа и тензија као и заборављања, могао би се извести закључак за све што припада том времену, у име узвишеног идеала заједништва, треба што прије заборавити.

Аустроугарска монархија своје империјалистичке апетите образложила је и објавила рат Србији. Црна Гора није чекала, иити и једног момента двоумљење или колебљивост, већ, иако крајње материјално исцрпљена и војнички десеткована претходним ратовима, стала на браник части држећи фронт дуг пет стотина километара, а, доцније, пред Мојковцем, обезбиједила одступницу Србијанској војсци.

Иако бој на Мојковцу на Бадњи дан и Божић 1916, с обзиром на вријеме, мјесто и прилике под којима се одиграо, представља круну дотадашњих борби, ипак он је само једна фаза у операцијама од 22 октобра 1915. до 21 јануара 1916. године, од Дрине и Јавора до старих граница Црне Горе. Србија је од стране аустро-угарске и њемачке нападнута 5. октобра 1915. а 14 октобра 1915. и Бугарска је напала Србију на цијелом граничном фронту од Ђевђелије до Дунава.

Још док је трајала борба Санџачко-црногорске војске против десетоструко јаче аустро-угарске војске која је настојала да пресијече одступницу србијанским јединицама, да их натјера на капитулацију, или да их на том простору Црне Горе потпуно уништи, захваљујући великој пожртвованости санџачко-црногорске војске, којом је командовао сердар Јанко Вукотић, то се није десило. Крајем 1915. Врховни командант србијанске војске краљ Петар Карађорђевић одликовао га је истовремено са три највећа одликовања у српској војсци - "Карађорђева звезда са мачевима", "Бели орао са мачевима", и "Обилићева медаља". То је истовремено признато свим борцима на тзв. санџачком фронту. Предајући му ово одликовање, лично краљ му се обратио: "Војводо! Ви сте се више него одужили Српству! Зато ми је драго, што ми се пружила прилика да Вам из руку предам ово моје мало признање". А команданту Васојевићког одреда војводи Лакићу Војводићу краљ Никола је послао телеграм следеће садржине: "Мојим храбрим Васојевићима изјављујем моју краљевску благодарност, како на храбром и неустрашивом држању у борбама против надмоћнијег непријатеља, а тако исто на хуманим и братским поступцима, исхрањујући не само војнике из васојевићких бригада, већ и остале војнике црногорске и србијанске војске, који дејствују и пролазе преко ваше територије. Истрај јуначки сој Васојевачки! Велика српска породицо, да се хвалиш и **поносиш међу морем и Дунавом док год буде Срба и јунака! Истрајте најљепши синови моји!"**

У јануару 1916. бадњаци су били крвави. Бранила се земља, огњиште. бранила се одступница браћи из Србије који су под притиском непријатеља повлачила преко Метохије, Васојевића, Албаније...Црногорци, Брђани, Херцеговци, Старосрбијанци су по ко зна који пут морали полагати тешки испит на бранику отаџбине и поново доказати да овај народ спартанске нарави највише цијени слободу.

Тог Бадњег дана војска се налазила на Мојковцу, чекајући прилику да непријатељу зада смртоносни ударац. Прекаљени ратници још од Гласинца и Дрине, премрзли и гладни, лијечили су ране. Чистили дотрајало оружје да још једном запуца. Непријатељ није смио Мојковац прећи. Само преко њих мртвих. Смијег је био до појаса. Временски услови били су тешки. Снажно комбиноване њемачко-аустроугарске-бугарске армије већ су биле заузеле Србију. Тих дана, једина на Балкану, готово заробљена црногорско-санџачка војска водила је борбу против незадрживе и силне армаде. Као што би Његош рекао у неугасивим стиховима: "Сирак тужни **без иће икога једна сламка међу вихорове**" или Х. Ибзен: "**Човјек је најјачи кад је сам**". Црногорска војска ни у тим тешким тренуцима није заборављала обичаје својих предака. Чим је свануло на најрадоснији празник чуло се: "Христос се роди! Ваистину се роди!"

Мирбожање а одмах затим одлучни и љути бој.

На Божић се наставила крвава борба. Поступајући по заповијестима команданата у првим знацима раздана, против напад је отпочео Ускочки батаљон крећући се десном обалом Лепешнице ка Бојној Њиви и Улошевини. Колашинска бригада је отпочела борбу у 7 часова ујутро. Непријатељ није успио да овлада Развршјем. Бригада је претходног и овог дана имала 93 погинула и 175 рањених. Дробњачки батаљом је извршио јуриш на Бојну Њиву и до ноћи била је у његовим рукама. О овом боју делегат код врховне команде ђенерал Јанковић послао је са пов.бр. 2323 одјануара Српској војсци-врховној Команди сљедећи извјештај:

"Код санџачке војске:

а) на северном делу фронта целог дана само алтиљеријска ватра, и

б) на североисточном делу фронта на Мојковачком правцу, непријатељске трупе преузеле су напад код Лепенца. Борба је била огорчена, непријатељ се бранио упорно. Поједини положаји прелазили су више пута из руке у руку и напослетку сви су остали у црногорским рукама. Обострани губици осјетни су, нарочито непријатељски.

**На правцу Рожаје-Беране и Суви До-Беране непријатељ је енергично нападао цео дан и бројно надмоћан успео да заузме положај Турјака. Црногорске трупе повукле су се на положај на левој обали ријеке Лешнице. На правцу Пећ-Ругово непријатељ је енергично нападао на положаје код Кућишта, али су сви његови напади одбијени".** 9. јануара непријатељ је нападао на васојевички одред, код Берана и ево како у својим ратним забелешкама каже ђенерал сердар Јанко Вукотић у овом нападу **"27 (стари календар) отпутовао сам за Беране, где је већ има борби на живот и смрт. На бојиште сам стигао око 10 сати. У то време вођаху се борбе по улицама Берана. Иако је непријатељ надмоћнији није успео да васојевићки одред сместа потисне, а фронт овог одреда простирао се од ријеке Лима на Ђурђевим ступовима и даље везу одржавао са извиђачким четима, које су одржавале везе између овог и мојковачког фронта.**

**Храбри васојевички одред овог дана, као и претходних (25 и 26 по старом календару) издржавао је и извојевао као и увијек до тада славну побједу над многобројним непријатељем. У овим борбама Васојевићи су имали већи број мртвих и рањених".**

Узимајући у обзир ангажованост снага, простор, циљ, као и друге појмове бој на Мојковцу и борбе код Берана и у кањону Таре у јануару 1916. године чине завршни дио Мојковачке операције у којој је црногорски војник био спреман да ратује до коначне побједе. Борбена дејства 1915/1916. могу се назвати једним именом мојковачка битка.

За постигнуте ратне успјехе у жестоких борбама код Мојковца и Берана посебно су истакнуте и похваљене следеће бригаде: **"Колашинска, Горњовасојевићка и Доњовасојевићка** а у најзначајније борбе црногорске војске у Првом светском рату спадају бој код Мојковца и борбе код Берана, Пренђана и Левер - Таре. Све до 18. јануара 1916. црногорско-санџачка војска држала је одбранбени фронт: на лијевој обали Лима, између Берана и Андријевице, код Мојковца и на лијевој обали Таре, када је почела повлачење према Подгорици, по наређењу црногорске Врховне команде. 22. јануара 1916. Влада Црне Горе потписала је капитулацију, а краљ Никола је напустио земљу. Црногорска влада капитулирала је десет дана послје мојковачке битке тачније 22. јануара. Храбри ратници са тугом у срцу и сузама у очима, посматрали су како непријатељ без борбе улази у њихова села и градове. Иако су морали предати оружје и признати капитулацију, ипак знатан број ратника није положио оружје већ се одметнуо у комите задајући шваби снажне ударце. Пламен Мојковачке битке траје и трајаће. Док је вијека и свијета, као понос сваког Црногорца. Као мач што бљешти између два времена, битке и сатирања, успона и полета. Као опомена да ту букти срце црногорско.

# ЛИМ У ПЕСМИ И ЛЕГЕНДИ

*Антологија песништва сто педесет домаћих и страних аутора у чије записе је преточен жубор завичајне реке, или, бар, споменуто име*

У издању бјелопољских “Одзива” недавно је објављена јединствена апотега “Лиму”, нашој завичајној реци, у којој је антологичар Радослав Пајковић, књижевник и писац сабрао поетске записе сто педесет (!) домаћих и страних аутора—од (пра) старих времена, турског путописца Евлије Челебије, руског историчара Павела Ровинског, нашег духовника Мојсије Зечевића, готово све што је иоле од литерарног имена, формата, до данашњих дана, оставило је траг личне опсећености зеленим и светим водама “Лима!”.

О њиховим песничким инспирацијама, антологичар ове јединствене књиге, која је изашла под насловом “Лимопис”, записао је између осталог, да је “Лим најопеванија црногорска река”.

О њој су певали безимени приповедачи и творци легенди; древни летописци и калуђери; многи путници и путописци; хроничари, војсковође, неимари; савременици.

“Кроз нашу књижевност протиче Лим” -

рекао је Бранко Бањо Шарановић...

О Лиму су писали подједнако песници пореклом из овог краја, као и они са стране; и, ако је у свакој књизи о Лиму могуће имати више првих него других, то је само зато што је потоње теже пронаћи, сакупити; да и не говоримо о странцима, песницима изван граница наше земље, старим и новим. Доступни за овај раздео постали су само текстови америчког песника Макса Шварца, руског Анатолија Парпаре и јерменског Бабкена Симоњана.

Историјска сведочанства о реци и њеном живљу бележили су, такође, турски путописац Евлија Челебија и руски историчар књижевности Павел Аполонович Ровински— сваки у свом времену, из XVII и XIX века...

Шта је карактеристично за поезију о Лиму и са Лима? Пре свега, њен лирски карактер.

Лирски карактер песме одговара природи, менталитету, емотивној грађи људи

који живе на овим обалама. По сензибилитету Полимци су одувек, у прошлости па и у наше време, представљали посебан тип црногорског човека. Није у питању само специфичност условљена различитим токовима историје и ђудљивим играма судбине, него и сам живот, бивак, геоеколошки, па чак и климатски утицај поднебља. Самосвојност Полимца одражена је и у развојном путу литературе са овог подручја. Док је поезија углавном, са мањим изузецима, стагнирала, ослобођење—ослобођење у етничком и духовном смислу—донело је буран развој у Полимљу, тако да се појавио низ имена која, сигурно, улазе у историју не сао црногорске већ и јужнословенске литературе, барем нека од њих: Ристо Ратковић, Радован Зоговић, Михаило Лалић, Тамил Сијарић, Чедо Вуковић, Душан Костић, Миодраг Булатовић, Радоња Вешовић, Есад Мекули, Блажо Шћепановић и други.

## ЛИМ

(одломак)

Ову јадну кожу у коју је крв моја обучена  
Купао је Атлантски Океан, купало Средоземно  
Море,  
Снежне швајцарске реке, Волга и Сава  
намучена  
- Као твоји, родни Лиме, ничији таласи мило ми  
не жуборе.

Тако присно, својски, о мог детињства реко,  
Ниједна вода није ме као ти миловала  
Тепажући ти, знаш ли, пливао те уздуж и  
попреко,  
И махнит био, а ти си ме родбински жаловала.

О, брзаци твоји, тавници и коловрати,  
Плићаци где сам се исцељујући излежавао.  
Реко детињства, бар један такав дан ми  
поврати,  
Кад сам кроз шапат твој музику природе  
дознао.

Хоћу ли те загрлити још једанпут барем,  
Гледати са траве сенки около тебе харем,  
Хоћу ли чути са твојих обала клик друга и  
брата,  
Хоће ли ишта моје около тебе остати после  
овог рата...

(Пустуша, 1941)

Ристо Ратковић

## ЈОШ МЕ ИМА

(одломак)

Над Ђурђевим Ступовима  
једна звијезда још ме чека,  
Њена светост да ме згрије  
Једног дана кад се вратим,  
Покрај Лима гнијездо свијем,  
Када схватим  
Да је пјесма све што оста,  
Са лимскога ће тада моста  
Душа моја чути себе  
Мјесто звона манастирског  
Док се клатим.



Панорама Андријевице са Злоречицом и Лимом

**ВЈЕЧНО МЛАДА СНАГА***(фрагмент из романа "Лелејска гора")*

Лежим на сунцу, под небом, у мирису клекових грана и жила. Гладан сам као обично, али то ме не спречава да мислим на друге ствари и да се лијепо забављам гледајући како Лим тече. Он је преконоћ на неким мјестима оставио старо корито, као што вампир гроб оставља, и пошао да тумара наоколо. Уз пут је врбљаке рашчупао и покварио чобанска игралишта. Једним јачим рукавцем испод пута назидео је брану од стабала и камења да сам себе заустави и врати. Не може он без немира и мијењања, никад није задовољан; да је друкчији, не би га звали мушким именом - Лим. Послије сваке кише друкчије изгледа, кад год га поново видим, млађи изгледа, тиме у мом сјећању обнавља чудесан приказ сталног покрета, слику вјечно младе снаге и упорне борбе с временом коју сам при првом сусрету, негде давно у дјетињству, наслутио у његовом хујању.

*Михаило Лалић***РЕКА МУШКОГ ИМЕНА**

Лим је, записао је Михаило Лалић, једна од ретких река са мушким именом. Док су већина река женског рода—Волга, Висла, Влтава, Рајна, Сена, Лоара, Сава, Темза—Лим припада малобројнијој групи: Дњепар, Нил, Амазон, Дунав, Ганг... "За најљепшу смрт птица га изабере", рећи ће песник

**ЛИМ**

С горског врхунца - до Иванграда  
од Иванграда - за Бјелопоље  
стрмоглав брзак. У срцу насладе  
и Црногорјем и.продољем.

Ка Сави са Дрином сједињен,  
чува своје сопство опкољено  
па све до Београда диљем  
и таласје у врбљу опијено.

Смели пут Лима оцртавам -  
и хоћу рећи, да не буде криво,  
без Лима не би било ни Дунава  
а без њега - и море би пресушило.

*Анатолиј Парпара, Русија***И РОМАНТИЧНО ШАПУТАВ И  
ПАКОСНО СВИРЕП***(фрагмент из путописа)*

Нашао сам се, и непримјетно, на мосту.  
Испод њега је протицала мрка вода: хучала је,  
тајанствена, рогушила се доље - опасна и  
неукроћена. Нешто дивље и пријетеће допирало је  
отуд; нешто зло. Тај Лим је, знао сам то, дивно  
зелен и романтично шапутав кад се пробија кроз  
клисуре и врбаке; али је пакосно свиреп кад тако  
често и одвећ халапљиво загризе у ливаде и  
плодне њиве од Веничке до Тифрана. Он је  
бескрајно ђудљив пуштахија - безобзиран и  
бездушан Треба само погледати са Јасиковца у  
његов ток ирема Трепчи, па с ужасом угледати  
безмјерну пустош коју око себе оставља.

*Душан Костић*

Покрај Лима у долини  
Ја дариван мјесечини  
Шумим, бљештим, мјесечарим  
Изнад снова, изнад кућа.  
До сванућа  
Пут путујем и не старим.  
Моја пјесма као и ја  
Од љепоте заблудјела  
Са чергама, чергарима,  
У небо је полетјела  
Изнад Лима  
Гдје ме има.

*Драгомир Ђулафић***ВАСОЈЕВИЋКО КОЛО***(одломак)*

Васов траг је једног здравља,  
Лијепијех црта лица;  
Он је стожер Рашкој земљи  
И китна јој перјаница.

Хеј, Васова крви чиста,  
Слобода те скупо стаде,  
Од када ти Данилова  
Рука први барјак даде!

Али твоје просте жртве  
Када си се прославила  
И кад в'јенац неумрли  
На Кому ти плете вила!

**ОБЕЋАН***Лиму*

Колијевко горских сњегова  
крвљу освете шарана –  
ако буде старости  
сиједог ћеш ме њихати.

И нек легну међу нас  
три мора и девет конака,  
теби за прво муцање  
прегршт костију дугујем.

С твојих су плоча гребене  
твојим су небом вољеле  
тамњане смоле борове прољећа –  
зелене пелене  
да ме успаваш лелеком  
да ми загријеш кољена  
да ми гроб од рала сачуваш  
родитељу живи мој.

Јер ме твоја пјесма дојила  
грчем љубави крстила  
па се очи мутне, облаче,  
гајтане зелене долине.

*Радоња Вешовић***СВЕТО ИМЕ ЛИМ***(фрагмент)*

Једне летње ноћи уснио сам постојбину мојих предака, далеку и, авај, нама још увек недоступну земљу Васпуракан, чудесно језеро Ван, с чије обале се назирало мелено острвце Лим, на коме су се сачувале две средњевековне цркве. У сну се као одјек зачуо глас:

- Да, баш је теби дато да носиш и чуваш то свето име. Ти си песник, маштар, мајстор речи, зато је управо теби припала част да носиш предивно име Лим. Наређујем да опеваш то чудесно име и даш му крила!...

- Па добро, а где је тај други Лим, у ком је крају света, на којим обалама да га тражим? - прошаптала је душа.

- Тражи у теби познатим крајевима, у маленој кршевитој земљи на Балкану. Јеси ли чуо за земљу црногорску? - одазвао се тајанствени, непознати глас.

У земљи црногорској... Значи тамо где се у небо уздижу сунцем опалене суре планине, где се стене дошап-тавају с рекама. Па та је земља врло слична мојој Јерменији, где су такође стене и реке обележене тугом и жалашћу, где људи чак на камену граде своје зградице, градине, своје плодне вртове.

Ту, између гора, тече бистра, као суза чиста река Лим, на чијој се глаткој површини огледају литице и висови, рекло би се, исто тако горди као и народ те земље.

*Бабкен Симоњан, Јерменија***НА СВЕТИМ ВОДАМА ЛИМА**

Сликар и архитекта Александар Дероко је прив унео у своју бележницу запис: *на светим водама Лима*. А из те руке и бележнице остала је 1922. године ретка, али данас позната, графика "Растко Петровић на реци Лиму". Песник песнику. Путник, ратник, коњ, река и жеђ. Све у таласима.

**ВИЛИНДАР***(фрагмент)*

(...) Потресе се црква Вилиндаре.  
Жао Сави родитеља свога,  
Удрише му сузе низ образе  
Па уздахну тужно, жалостиво  
-Уздах му се до небеса чуо.  
Разабра се Неманић Стјепане:  
"Ко то мене из мртвијех виче?"  
Ал га Сава рукам" загрилио,  
Љуто цвили, до Бога се чује:  
"А мој оче, Божји угодниче!  
Ти полазиш Богу на истину,  
Л'јепо те је народ послужио  
Благослови земљу и народа!"  
Ал бесједи Неманић Стјепане:  
"У Бога је благослова доста!  
Док је Србу слоге и љубави  
И лијепог братског договора,  
Ни Бог њега заборавит" неће!  
Но ће црни настанути дани,  
Дуго није и скоро ће бити  
Кад се Божја послушати неће,  
Кад се многе оцрнит' се душе  
И брат брата прогонити грдно!"  
*(по легенди, Изуман Мојсије Зечевић)*

## ЕПИСКОП БУДИМЉАНСКО-НИКШИЋКИ, ГОСПОДИН ЈОАНИКИЈЕ



*Епископ будимљанско-никшићки господин Јоаникије*

На дан Свете Марије Магдалине—Благе Марије, 4. августа 2002. године, устоличен је као 23. епископ у трон епископа Будимљанско-никшићке епархије г. Јоаникије, коју је утемељио раноапостолни просвјетитељ Свети Сава 1219. године. Чину устоличења претходила је Света архијерејска литургија коју је служило више архијереја Српске Православне Цркве.

*“Од Милешеве до Таре, по предању, било је седамдесет манастира, а светиња и храмова, као звијезда на небу. Многи од тих манастира и светиња, у зла и опака времена вазнијели су се на небо. Њихови темељи затрпани су земљом, али данас сваки од тих темеља радује се овом дану и овом светом догађају”,* рекао је, уводећи Господина Јоаникија у трон епископа Будимљанско-никшићке епархије Митрополит Црногорско-приморски и егзарх Светог трона Пећког, Господин Амфилохије. А новоустоличени Епископ Г. Јоаникије у својој бесједи, поред осталог, нагласио је:

*“Овим данашњим свечаним чином преузимам пуну одговорност епископске службе, не изоловано, него у литургијском и канонском јединству са свим православним архијерејима једне Свете Саборне и Апостолске Цркве. Због тога ћу се на првом мјесту старати да његујем чистоту и духовно богатство православне вјере, руководећи се у свему Светим Писмом и Светим Предањем, правилима светих васељенских и помјесних сабора и богонадахнутим учењем светих отаца...”*

Споменуо је тада, Владика Јоаникије, духовно огњиште српскога народа, мученичко Косово и Метохију, да ће трудом својим, упућивати вјерне да га не заборављају.

*“Примам на себе, са унутрашњим трепетом, бригу о људским душама, које ми Бог у Цркви својој повјерава, да би добре у борбу утврђивао, слабе кријепио, сиромаше помагао и младе васпитавао”,* завјетовао се наш Владика.

## ПЕСМЕ

## ГЛЕДАЛА САМ С КОМА ПЛАВА

Гледала сам с' Кома плава  
како вјетар замотава.

Гледала сам бијеле браве  
низ Комове како јаве.

Гледала сам са свих страна  
Кулевића Радована.

Гледала сам са врх Кома  
Куче Марка Миљанова.

Гледала сам град Беране  
тој вароши нема мане.

Гледала сам Колашина  
мала варош ал' је фина.

## ПУПОЉАК БЕЛЕ РУЖЕ

Пупољак беле руже узвишено мирише,  
идилу у сваком срцу страшно пише,  
Несташно латицом намигује,  
снове среће и љубави кује.

Чека пољубац да се отвори,  
да лепоту блажену створи.  
Тако бела, чиста у души,  
Чувај је, да се од неправде не угуши.,

Не зна за преваре и лажи.  
Ти јој својим срцем кажи,  
да од љубави иема среће веће,  
и уз тебе бела ружа вечно живеће.

*Милена Зечевић*

## КОРЕНИ

Манастир Ђурђеви ступови у Беранама,  
сија на сунцу у подножју планине,  
и срцем своје молитве  
чува људе кроз векове.

У Веничкој израсла црква,  
на месту где је некад била,  
да заједно,  
лакше дохвате небо.

Показао се игуман Мојсије Зечевић.  
Погледом спојио векове.  
Тајном свог крста садашњост благосиља,  
и срећу у домове верних позива.

У загрљају моћне природе,  
из корена старих стабала,  
изашле мудре мисли предака,  
привијајући се уз душе потомака.

*Милена Зечевић*



*Бранка Штепановић, почасни члан Удружења Васојевића*

СЛИКА УМЕТНИКА ЗАРЕТА ЂОРЂЕВИЋА  
"ХИЛАНДАР НА ДАР"

Далеко, у Грчкој, поред мора,  
на сунцу се огледа српски манастир "Хиландар".  
Камен и стене немо ћуте,  
дрвеће врхом пробија небо.  
Са неба гледају божје очи,  
велике и плаве.

На светој гори Атос,  
прозори на Хиландару отворили се,  
на све четири стране света.  
Приближила се зграда згради,  
степенице воде у тишину,  
где душа живи и  
молитвом чува српску православну светињу.

Једини пролазници, два калуђера.  
Иза њих зелени се гора,  
зелени се трава.  
Изнад њих плави се небо мудрости и знања.  
Ко их види,  
у руку их љуби,  
и с поштовањем се клања.

У звонику цркве,  
калуђер вуче канап,  
а звоно звони,  
звони, звони.

*Милена Зечевић*

## САВИНО СЕЛО ЈЕ ПРЕСТОНИЦА ВАСОЈЕВИЋА У ВОЈВОДИНИ

Сваке године у Савином Селу за светог Аранђела, МаркоЂукић, председник подружнице Удружења Васојевића у Савином Селу позива Васојевиће и њихове госте, односно Црногорце (Пипере, Куче, Бјелопавлиће, Пивљане, Ровчане, Братоножиће, Дробњаке, као и Црногорце из Старе Црне Горе) и друге Васојевиће, њима драге госте.

Ове, 2007. године за Светог Аранђела било је присутно око 700 Васојевића и њихових гостију. Посебно се радујемо када дођу Васојевићи из завичаја (Лијеве Ријеке, Андријевице, Берана, Матешева, Мурина и других мјеста којису распоређени у пет општина Црне Горе). Нама драги гости поздрављају Васојевиће, честитају славу, па су тако и Момир Булатовић (Куч—Ровчанин) и Жељко Лаиновић (председник Општине Врбас) са задовољством поздравили слањенике.



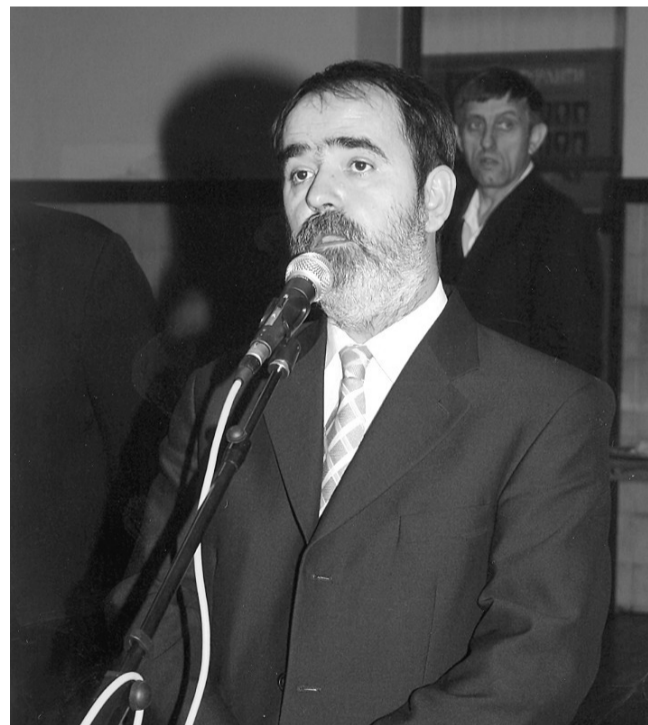
*Марко Ђукић и Вук Дедовић*



*Момир Булатовић*



*Момир Булатовић и Мијо Вешовић*



*Жељко Лаиновић*



*Велика Скупштина Васојевића*

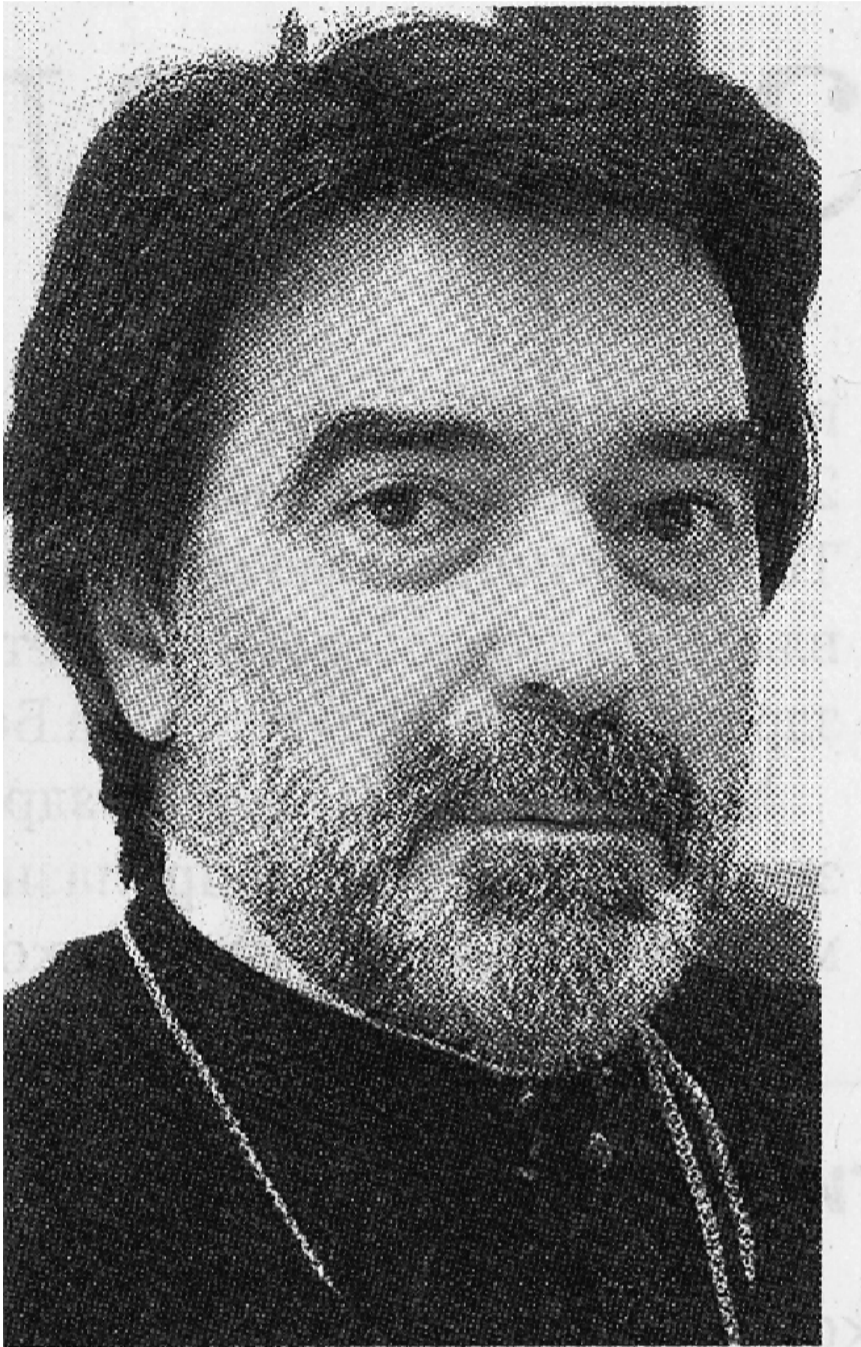


*Димитрије Томовић и Мирослав Стојановић*



# Ни тамо, ни овамо

Дани поста су дани интензивне борбе са стихијама зле воље у нама



Радован Биговић

Свакодневно од свих и свуда чујем: ово су дани велике „кризе“. „Напред не можемо, назад немамо куд“, што би рекао Иво Андрић. Страх, стрепња, потиштеност, озлојеђеност, клевете, денунцијације, демонизовање неистомишљеника и другог, похлепе и грамзивост, огорченост и осиноност, инат и пркос, кукавичлук, полтронски морал, празнословље и мртве паролe прожимају сав друштвени живот. Код многих је љубав према материјалном благу парализовала сваку љубав према истини и добру. Све је поново у знаку нових избора и ста-ре понуде. Ратују „патриоте“ и „мондијалисти“. Први родољубље и љубав према своме тумаче као мржњу према друго-ме и туђему. За друге, љубав према друго-ме и другима је мржња и презир према себи и својему. Све је то упаковано великим идеалима. Зло узима лик врлине. Зато је тако брутално. Као да ви-ше нико не може ни са ким. Ратује свако против свакога. Нико нема о себи ружне, ни о друго-ме лепе речи. Свуда сурова такмичења, где успех једних значи по-раз других, или моћ једних страх других. Историјско искуство говори да су велике „кризе“ истовремено и велике „шан-се“ за препород и преображај.

Ово су дани ускршњег поста. Прилика да свако крене и започне поправку и преправку себе. Дани поста не треба да буду дани неограниченог конзумирања „посних специјалитета“ „на води“

(по разним бродовима и сплавовима) већ дани поновног сусрета са Богом и другим људима. То су дани интензивне борбе са стихијама зле воље у нама: бор-бе са злим сећањима, мислима, жељама, делима, одустајања од празнословља, оговарања, осуђивања и клеветања. Дани поста за хришћане треба првенствено да буду дани кајања (сагледавања властитих грехова и одговорности), праштања (свима који су нам нанели зло и нешто нажао) и помирења (са свима са којима смо у завади и прекинули односе). „Никада нисам заспао имајући нешто против другога, нити сам оставио некога да заспи имајући нешто про-тив мене, ако је то било у мојој моћи“ (Ава Агатон).

Циљ поста је да победимо егоизам, гордост, самољубље - лично и колективно - и да се окренемо од себе ка друти-ма без обзира ко су и

какви су. Пост је непрестано кретање према другом. Не треба никада стати, сести и оплаквати судбину. Треба веровати у човека, јер ни у једном појединцу или народу ни-кад није уништен сав потенцијал за добро. Где је права вера тамо и туђини и непријатељи постају сродници. Где ње нематамо сродници постају туђини. Бо-ље је куд сви наопако, него исправно као нико (народна пословица). „Увек ј еу добитку онај ко на правди изгуби, а у гу-битку онај ко на неправди добије“, (Ни-колај Велимировић). Не живимо у свету апсолутне правде, савршеног права и морала, већ у свету „који у злу лежи“, у свету неправедне правде, неморалне етике, законитог безакоња. Морамо се навићи да живимо са несавршеним људима и народима. Зато нам је потребна љубав, трпљење, мудрост, храброст, „благe речи и јаки аргументи“ (патријарх Павле). Ништа то не доводи у пи-тање као властољубље. Оно није само политичка тежња за влашћу. Властољубље је сваки однос према другом чове-ку кога желимо да искористимо као средство за остваривање властитог ци-ља. Властољубље је подређивање свега и свих себи. То је стање духа и свести ко-је се према свему односи са становишта властите користи и (интереса).

Бог нас стално опомиње, па и кроз ве-лике губитке и поразе, да се не треба идентификовати ни са чим што је од овога света јер је све пролазно. Треба бити у свету, али и слободан од њега. Треба поштовати прошлост, културна и сакрална блага, али их не треба обо-жавати и идолатризовати. Данас народ и појединци треба да имају слуха за животни реализам и историјске процесе. Опасно је бити заточеник правног и моралног идеализма и заточеник својиз ставова и уверења, ма колико они били исправни.

(Извор: „Политика“, 8. април 2008. )

СЕЋАЊЕ

## СВЕТОЗАР— МИШКО ЂОКОВ ЗЕЧЕВИЋ



## СВЕТОЗАР—МИШКО ЂОКОВ ЗЕЧЕВИЋ (1950 - 2008)

## Дипл. математичар – експерт за информатику

Рођен је 07. 03. 1950. године у селу Веничка, Беране. Основну школу и гимназију завшио у Београду. По завршетку гимназије уписао Природно-математички факултет – одсек математика, који је са успехом завршио.

Након завршетка факултета запослио се у рачунско-информативни центар „Беобанке“, Београд, где је радио до 1983. године. У „Беобанци“ је радио као програмер – софтвер – информатика. У оно време је била велика потражња за стручњацима за информатику, па на захтев ИБМ прелази на рад у фирму Искра Делта (ИБМ), Београд, где је радио као програмер до априла 1986. године.

У жељи да се даље стручно усавршава у области информатике одлази на рад у Сиднеј, Аустралија. У Сиднеју је радио као експерт за хардвер и софтвер информационе системе у компанији Инфо центар, која је обављала информационе послове за неколико мултинационалних компанија. Године 1994. оснива своју фирму за информатику, у којој је радио до 22. јануара 2008. год. када је изненада преминуо од инфаркта срца.

По природи свога посла Светозар-Мишко Зечевић је путовао у САД, Канаду, Индонезију, Француску, Енглеску, Јапан, Малезију, Кину и друге земље. Кроз сарадњу са великим светским фирмама је стекао бројне пословне пријатеље разних националности од којих су му многи постали и лични пријатељи, као што су Јапанци, Кинези, Енглези, Французи, Индијци, Американци и други.

Мишко се 1985. године венчао са Дубљевић Биљаном, апсолвентом фармације. Са Биљаном је добио два сина Вању и Андреја.

Мишко је био веома узоран родитељ. Својим синовима Вањи и Андреју поклањао је изузетну бригу и пажњу. Вања је завршио факултет за информатику. Ради и студира постдипломске студије у Сиднеју.

Млађи син Андреј студира Факултет за информатику у Сиднеју. Иако су одрасли у Сиднеју, Вања и Андреј су, захваљујући породичном васпитању, веома везани за Црну Гору и Србију, а нарочито за Веничку и Београд. Повремено су долазили у Београд да обиђу бабу Рабу, тетку Милицу, стричеве Величка, Миодрага и Милију, браћу и сестре и осталу многобројну родбину.

Мишко је био изванредан син, брат, братанац и рођак. Пратио је, и поред великих пословних и породичних обавеза, све што се дешава у Црној Гори и Србији. Тешко му је пао распад Југославије, агресија земаља чланица НАТО пакта на нашу земљу га је ужасавала. Мишко је редовно давао донације Српској православној цркви и слао материјалну помоћ нашем народу.

Мишково дело и лик остају трајно и незаборавно за његову ужу породицу, мајку Рабу, сестру Милицу, стричеве, браћу и сестре, сестичине и братанце и многобројну родбину.

Браћо и пријатељи,

Захваљујем вам се у име породице и родбине што сте дошли да са нама подијелите бол и испратимо нашег Светозара – Мишка Зечевића на његов последњи пут у његову вечну кућу. Долетио је прекјуче са краја свијета да трајно почива гдје је клицу приметно – у Београду. Надимак Мишко му је дао отац Ђоко, који смо сви у ужој и широј породици и родбини одмах прихватили, јер је од малих ногу био мио и драг, весео и насмијан.

За Мишком тугују: његова мајка Раба, синови Вања и Андреј, сестра Милица и сви ми. Нажалост смрт је неумитна и рано га је отргла од живота.

Мишко је заједно са супругом Биљаном изњедрио и одгајио два златна сина Вању и Андреја. Ова имена Мишко им је дао из поштовања према оцу Ђоку, који је био русофил. Вања је са 21 годином завршио факултет, а Андреј студира. Обојица су се определили за информатику. Обојавали су свога оца који их је напојио патриотизмом и љубављу за своје ближње, родбину и пријатеље.

Мишко је био изузетан стручњак за информатику и то и за хардвер и за софтвер послове. По природи свог посла путовао је по свијету и стекао бројне пријатеље у Аустралији, Француској, Енглеској, Америци, Јапану, Кини, Индонезији и Канади.

Пратио је редовно сва кретања у свијету и нашој земљи. Био је широко образован, прави интелектуалац. Радио је скоро 22 године у Аустралији. Стварно далеко. Али га даљина није ометала да повремено долази у Београд и стално разговара телефоном са мајком, сестром Милицом, стричевима, браћом и сестрама. Из њега је зрачила доброта, њежност, брижност и оданост.

Мишко је био велики патриота. Тешко је поднео распад Југославије, а бомбардовање наше земље од стране НАТО пакта га је ужасавало. Слао је поруке преко Интернета земљама агресорима, тражио да престану са бесомучном и дивљачком агресијом, разарањем наше земље и убијањем неужног народа.

Преко хуманитарних организација је редовно слао помоћ нашем народу и давао донације нашој цркви. Није био вјерник, али је изузетно цијенио и поштовао Српску православну цркву. Дичио се црногорском капом са четири слова С – само слога Србина спасава. Сматрао је да у овим тешким данима за нашу земљу и наш народ једино црква може да спаси Српство на свим меридијанима.

Мишко је много радио, па је прије двије године почело срце да га издаје. Инфаркт је успјешно залијечио и брзо се вратио редовним активностима. На наше сталне захтјеве да чува здравље одговарао је да се редовно контролише код љекара, здраво храни и да се добро осјећа. Нажалост изненада срце га је дефинитивно издало.

Иако је припадао новијој генерацији, Мишка су красиле особине људи старог кова. Био је частан, поштен, истинит, праведан и достојанствен. Поносни смо што смо га имали.

Још једанпут вам се захваљујем што сте дошли да нам ублажите прејаки бол. Вама и вашим породицама желимо да се долази на радост и весеље.

Нека је вјечна слава и хвала Светозару Зечевићу – нашем Мишку.

Посјета гробу за 40 дана. Тачан датум и вријеме објавићемо у новинама.

Београд, 06. 02. 2008.

*Проф. др Миодраг Зечевић*

# СВЕТОЗАР— МИШКО ЂОКОВ ЗЕЧЕВИЋ

Драги пријатељи, браћо и сестре

Данас је тешко бити на овом месту. А тек, колико је тешко и болно говорити на одру свога друга, најбољег пријатеља, свога брата. Каква иронија судбине.

Бити данас прибран и једноставно се опростити од Мишка Зечевића, није могуће. Са неколико ријечи дефинисати животни пут нашега Мишка, такође није могуће.

Како и шта рећи о Мишку нешто више од онога што он у ствари јесте, од онога што је он био. Ко је био Мишко Зечевић?

Личност и карактер нашега Мишка могуће је једино дефинисати у домену филозофије, етике, поезије. За који год део његове личности се дохватили, морате заћи у сферу науке.

Раскошне доброте, морала и етике. Неисцрпан извор енергије, бриљантног ума, строго, математички дефинисаног карактера, фантастично изграђен осјећај за правду и једнакост.

Тврд и чврст, смиран и намеран.

Са љубављу према свему и свакоме, са осмехом на лицу, са топлином људског духа, Мишко је смело и одлучно корачао кроз живот.

Рођен је да би био први, рођен је да буде најбољи, да буде на врху. Једном рјечју, Мишко се родио уз благослов Бога, зато одлази први.

Само велики одлазе први, само храбри и одважни не чекају ред. И овога пута, и за овај пут Мишко није стао у ред. Наравно, на њега није био ред.

Мишко Зечевић је био и више од тога. Најнежнији отац, најбољи син и брат, најдражи синовац. Са Мишком све је било лијепо, без Мишка ништа неће бити исто.

Данас, драги пријатељи, ми не треба да плачемо. Мишко Ђоков није рођен за плакање. Он је рођен за понос својих родитеља, за понос и наду његове баке и ђеда, за понос његових стричева, рођака и пријатеља, за понос његове и наше Веничке, Васојевића и Црне Горе, за понос Београда и Србије.

Драги Мишко, опраштајући се данас од тебе, не могу а да се не присетим нашег лијепог детињства, нашег одрастања. Промичу ми слике свих наших сусрета, свих наших радовања. Ја и сви ми у Веничкој живели смо за твој долазак. Као да данас ништа не стоји на истом. Ни Веничка, ни Турија ни Јеловица, ни Васов Луг ни Лим. Као да са тобом данас одлази све у неповрат.

Хвала ти драги мој пријатељу на несебичном другарству дугом више од педесет година. Хвала ти на твојој несебичности и доброту. Хвала ти на твојој хуманости и смерности. Хвала ти драги Мишко за све оно што си уградио у нас, жртвујући део себе. Почивај у миру, драги наш Шуре и нека ти звезде обезбеде место на врху, оно ти и припада. Нека ти је вечна слава и хвала драги мој брате.

Слава му.

*Радослав Зечевић*

## Ожалошћена породица, пријатељи породице и братства Зечевића,

наш Светозар Мишко Зечевић, син Ђока Зечевића и Рабе, рођене Делевић, стигао је са најтужнијег пута из далеке Аустралије, и данас, уз нашу велику жалост и поштовање, креће у вјечни мир. Скроман и достојанствен, предан породици и раду, Мишко је био храбар пред тешкоћама, још храбрији пред сопственим здрављем. Нажалост, са судбином људском нема договора: намах је престало да куца добро Мишково срце, великом тугом, из темеља, потресајући свакога свога.

Мишко је изњедрен у Веничкој, у Васојевићима, окружен бескрајном љубављу својих родитеља, сестре Милице, ђеда Милисаве, бабе Лепосаве и својих стричева Величка, Миодрага и Милије.

Надахнут вриједностима, добротинствима и жељом за знањем, узрастао је у Београду. Од своје породице и рода својега научио је да је живот борба, а да стваралаштво надмашује кратки људски живот. И није могао другачије Ђоков и Рабин син, син родитеља који су нештедимице чинили добро.

Дипломирао је математику, у Београду. Засновао породицу. Храбро бирајући пут свој и једини, самосталан, стигао је у далеку Аустралију са супругом и сином Вањом, и започео борбу за сопствену породицу, борбу за знање и стварање, изложен свим изазовима које намећу нова средина и професија.

Запослио се у великој транснационалној америчкој компанији, добио сина Андреја. Радећи даноноћно, постао је међународни експерт за информационе системе. Најсложеније пројекте у овој области реализовао је не само у Аустралији, већ у Енглеској, Америци, Јапану, Кувајту, Индонезији... предавао је у Сиднеју, Мелбурну, у Ници, Бечу, Токију, Америци, у Сан Франциску и Лос Анђелесу.

Схватиши да вријеме у којем живимо намеће знање као основу прогреса, Мишко је у свом сложенем послу и објављеним радовима искорачио у вријеме које тек долази, искорачио међу ријетке ствараоце који се боре за цивилизацијска постигнућа и будућност.

Само они који су свијетом заплвили, који су на његовим далеким обалама доказали своје име и рад, знају колико је то тешко и колику жртву тражи. То је својим животом досегао скромни, честити и постојани Мишко, надмећући се у области информатике са највећим знацима на свијету, часним радом и стваралаштвом славећи породицу и братство Зечевића, васцијели Васов род, Црну Гору и Србију. Дјело је трајање човјеково.

Драги брате Мишко,

Својом добром и честитом душом, добротинством, достојанством и стварањем задужио си род и пород, учврстио кораке својим синовима, отворио њима врата од свијета не штедећи ни себе ни времена. И нијеси хтио другачије сине Ђоков, роде наш и поносе.

Нека ти Господ брате подари вјечни мир и небески рај.

И нека ти је вјечна слава хвала.

*Проф. др Мирослав Раичевић*



*Светозар-Мишко Зечевић у свом кабинету*

**ВАСОЈЕВИЋКО КОЛО***Никола Први Петровић Његош*

Сва су зеља више-мање  
при струцима од купуса  
или штетна, или крива,  
ил' предуга, или куса;

Васов траг је једрог здравља,  
лијепијех црта лица;  
он је стожер Рашкој земљи  
и китна јој перјаница.

Хеј, Васова крви чиста,  
слобода те скупо стаде,  
од када ти Данилова  
рука први барјак даде!

Али твоје просте жртве  
када си се прославила  
и кад в'јенац неумрли  
на Кому ти плете вила!

Ах, какве си дивотнике

изгубила на Будимље;  
колико си витезова  
сахранила на Полимље!

А колико и колико  
Руговаца и Плављана,  
и лакијех Малисора  
и хајдука Гусињана

убиле су пушке твоје  
наоколо око тебе! –  
Десет пута, чиста крви,  
ти освети сама себе!

Лила си се на све стране  
гдје је преша књазу била;  
Невесиње и до Вучји,  
и Пиву си натопила!

Од Ријеке Црнојево  
до Биора и Јавора:

стизала си чак до Скадра  
и обала плавог мора.

Миљанов ће мегдан остат'  
и Мехмеда Али-паше  
да се прича у далеке  
нараштаје млађе наше.

На Буковој Пољани ће  
војводина луча сјати,  
док бојеви не прекину,  
док с јунаком јунак рати ...

Хиљаду би витезова  
број досега' покојникâ,  
погинулих по држави  
и око ње убојникâ.

Све унука старог Васа,  
прегаоца огња жива,  
достојнијех да уз гусле

име им се помењива.

Крви, крви, дивна крви,  
ти нијеси исцрпљена;  
тебе и још доста има,  
ти си бујна и ватрена!

Као сузе рујне зоре,  
што капају на цвијеће,  
свијежа си – па се спремај  
још претрпјет' жртве веће.

На путу си од похода,  
искушења чекају те;  
до Јавора и Вардара  
заробљени вапају те;

Да ћеш тамо барјактарит',  
Данилу си ријеч дала –  
а до сад си испунила,  
што си коме обећала!



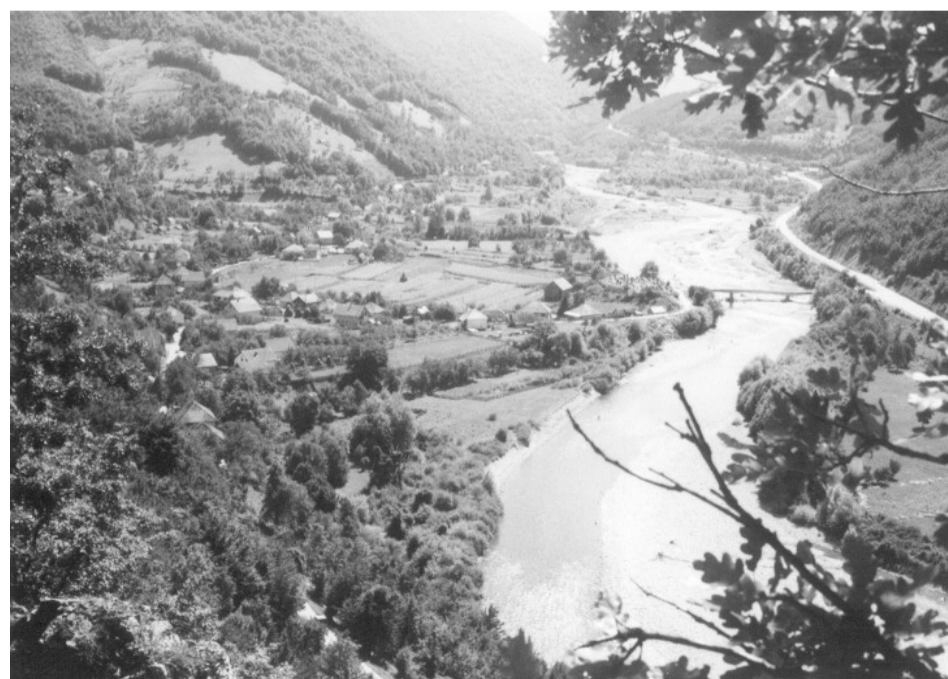
*Језеро на Рујиштима са погледом на Турију*



*Домаћинство на катуњу*



*Комови*



*Долина Лима*